137

ஓம்

சொல்லும் பொருளும்

137

OFFICE OF THE REGISTRAR OF BOOKS
18 JAN 49
MADRAS

பல்கலைக்கழக இண்டர்மீடியேட் மாணவர்களுக்கு
ஏற்றது

1949

எழுதி வெளியிட்டவர்

[illegible] பாலசுப்பிரமணியம், எம். ஏ.

1948

O—,6NB55
N48
68646

சொல்லும் பொருளும்

[உரைச்செய்யுள் தொகுதி]

OFFICE OF THE REGISTRAR OF BOOKS
18 JAN 1949
MADRAS

ஆக்கியோன்

மா. பாலசுப்பிரமணியம், எம். ஏ.

ஆக்கியோன் வெளியீடு

1948

உரிமை நவிற்சி

என் காலஞ்சென்ற நண்பன்

பு. கோபாலரத்தினம்

என்ற உயர்ந்தோன் நினைவுக்கு

இஃது உரிமை.

—மா. பா.

O—16NBS5:1S
N48

விலை: ரூ. 2—0—0

68646

Rayan Press, Madras 1.

முன்னுரை

எழுத்தின் நடையை மூன்று படிமுறைகளில் அமைத்தல் கூடும். முதல் படிமுறை எளிய நடை என்பது. இது மொழிக்கல்வியில் சற்றும் பயிற்சி பெருத பொதுமக்களுக்கு ஏற்றது. இரண்டாம் படிமுறை செம்பாகமான நடை. இது மகிழ்ச்சி விரும்பியும் உணர்ச்சி விரும்பியும் சுவடிகளைப் படிக்கும் பழக்கம் உள்ளவர்களுக்கு ஏற்றது. மூன்ரும் படிமுறைகடின நடை என்பது. இது மொழிக்கல்வியில் ஈடுபட்டுள்ள மாணவர்களுக்கு ஏற்றது. பல்கலைக்கழகத் தேர்வுகளுக்குப் படிக்கும் மாணவர்கள் வெறும் பொருளறிவு ஒன்றையே கருதிப் படிப்பவர் அல்லர்: அவர்களுக்குமொழிக்கல்வியேமுதன்மையாம். ஆதலால், இந்தச் சுவடியில் சற்று கடினமான நடையே கையாளப்பட்டிருக்கிறது.

திறன் அறிந்து சொல்லுக சொல்லை; அறனும்- பொருளும் அதனினூஉங்கு இல்லை; என்னும் குறளின் தகுதியை மாணவர்களுக்கு எடுத்துக்காட்டும் பொருட்டே இந்த 'உரைச் செய்யுள் தொகுதி என்னல் எழுதித் தொகுக்கப்பட்டமையின், இது சொல்லும் பொருளும் என்னும் பெயரிடப்பட்டது.

நான் எழுதிய கருத்தும் எழுத்தும் என்னும் பெயர் கொண்ட உரைச் செய்யுள் தொகுதியிலிருந்து சில பகுதிகள், தகுதி கருதி, இந்தத் தொகுதியில் சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன. மற்ற உரைச் செய்யுள்கள் இந்தச் சுவடியின் ஆக்கத்திற்கெனவே எழுதப்பட்டன.

இந்தச் சுவடியில் பதினொரு உரைச் செய்யுள்கள் இருக்கின்றன. 'சொல்' சொன்னசொல் என்பது சொல்லாட்சியின் சிறப்பை ஒரு சொல்லின் தற்கதையாக அமைத்துக் காட்டுவது, மொழிப் பயிற்சியில் ஈடுபடும் உயர்தர மாணுக்கர்க்கு இஃது இன்றியமையாமல் வேண்டப்படுவதாகலின் இந்தத் தொகுதியில் சேர்க்கப்பட்டது. ஒரு பாவலன் உள்ளம் என்னும் உரைச் செய்யுள், நம் நாட்டின் உயர்ந்த பாவலர்களில் ஒருவராகி விளங்கியிருந்த இரவீந்த்ரநாதர் அருளிச்செய்த கீதாஞ்சலி என்னும் சிறந்த நூலின் சில பகுதிகளை அடிப்படையாகக் கொண்டது. எண்ணம், மாந்தர் தன்மை, மாந்தர் மெய்ப்பாடு, மாந்தர் உட்பாடு என்பவை நான்கும் பொருட்சிறப்பும், ஏற்பும் கருதி இதில் சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன. காவிரிக்கரையில் ஒரு காலை என்பது பத்துப்பாட்டில் ஒன்றுகும் பட்டினப்பாலையின் முதல் சில வரிகளை முதற்பொருளாகக் கொண்டது. இலக்கியம், கட்டுரை, சிறுகதை என்பவை மூன்றும் மாணுக்கரின் எழுத்தாற்றலை விருத்தியாக்கும் என்னும் எண்ணத்தால் இந்தத் தொகு

தியில் இடம் பெறுகின்றன. ஓர்ப்பு என்பது இன்றியமையாமை பற்றிச் சேர்க்கப்பட்டது.

என் கருத்தும் எழுத்தும் என்னும் சுவடியைச் சென்னைப் பல்கலைக் கழகத் தமிழ் மொழிக்கல்விக் குழுவினர், 1949- ஆம் ஆண்டு, இண்டர் மீடியேட் தேர்வுக்குப் பாடச்சுவடியாக வைத்தனர். அச்செய்கை எனக்குக் காலத்தால் செய்த பேருதவியாகி விளங்கியது: என் மனமுவந்த நன்றி அவர்கட்கு என்றும் உரியது. இந்தச் சொல்லும் பொருளும் என்னும் சுவடியையும் அன்னவர்கள் பல்கலைக்கழக மாணவர்களுக்குப் பாடச் சுவடியாக்கிப் பயன் படுமாறு செய்வார்கள் என்று எதிர்பார்க்கிறேன்.

—மா. பா.

பொருளடக்கம்

எண்	பொருள்		பக்கம்
1.	'சொல்' சொன்ன சொல்	...	1
2.	ஒரு பாவலன் உள்ளம்	...	8
3.	எண்ணம்	...	17
4.	காவிரிக்கரையில் ஒரு காலை	...	31
5.	மாந்தர் தன்மை	...	43
6.	மாந்தர் மெய்ப்பாடு	...	54
7.	மாந்தர் உட்பாடு	...	64
8.	இலக்கியம்	...	70
9.	ஓர்ப்பு	...	78
10.	கட்டுரை	...	86
11.	சிறுகதை	...	92

சொல்லும் பொருளும்

‘சொல்’ சொன்ன சொல்

[ஒரு கட்டுரை எழுதப் புகுந்தேன். இடையில் ஓர் ஐயம் உண்டாயிற்று: இரண்டு சொற்களில் எஃது ஏற்புடையது என்பது எளிதில் புலப்படவில்லை. சொல்-உலகத்துள் நுழைந்தேன். சொற்கள் வந்து என்னைச் சூழ்ந்தன. அவற்றுள் ஒன்று எனக்குக்கூறிய மாற்றத்தை ஈண்டுப் பொறிக்கின்றேன்.]

நான் ஒரு சொல்; என் உற்றார் உறவினர் யாவரும் சொற்கள். நாங்கள் எல்லோரும் சொல்லினத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். சொல்லினத்தார் அனைவரும் நுண்மை உடையவர்கள்.

எங்கள் இனத்தில் கட்டுப்பாடு மிகுதி. ஒரு சொல் இருக்கவேண்டிய இடத்தில் வேறொரு சொல் இருக்கக் கூடாது. ஒரு சொல் வரவேண்டிய காலத்தில் மற்றொரு சொல் வரக்கூடாது. அப்படி இருந்தாலும், வந்தாலும், முட்டுப்பாடே

மிகும். எங்களுக்கென உரிமைகளும் கடமைகளும் உள. உரிமைகளைக் கொண்டாடுவதிலும் கடமைகளை நிறைவேற்றுவதிலும் எங்களுக்கு முனைப்பு மிகுதி.

எங்கள் நுண்மையை அறிந்து, எங்கள் கடமைகளையும் உரிமைகளையும் தெரிந்து, எங்களைப் போற்றினால் நாங்கள் தகுதியுடன் விளங்கி இருப்போம்; இன்றேல், நிலை வேறுபடுவோம். நாங்கள் இயற்கையில் அழகுள்ளவர்கள்: ஆனால், எங்களை இடம் தப்பியும், காலம் தப்பியும் பொருத்தினால், எங்கள் அழகு குற்றப்படும். எங்களுள் ஒருவரை மற்றொருவராக மயங்குதல் மாந்தர்க்கு இயல்பு. அப்படி மயங்காமல் எங்களைத்தேர்ந்தெடுத்து வைத்தால், நாங்கள் அழகு மிகுந்து விளங்குவோம்; இன்றேல், எங்கள் அழகை மறைத்துக்கொண்டு மாந்தரை, மயங்க வைப்போம். காலத்தாலும் இடத்தாலும் பொருந்துமாறு எங்களில் ஒருவரை ஒரு கற்றவர் தெரிந்தெடுக்க முனைந்தால், அவர் நினைவு முனையில் எங்களுள் ஒருமுகப்பட்ட பலர் விரைந்து வந்து சூழ்ந்து, அவரை மயக்க முயல்வார்கள்: அஃது எங்கள் இயல்பு. எங்கள் முயற்சியால் மயக்குறாமல், எங்களில் ஏற்ற ஒரு சொல்லை அந்தக் கற்றவர் தேர்ந்தெடுத்து வைத்தால், அந்தச் சொல் அழகு பெருகி விளங்கும்.

அன்றியும், அச்சொல் தக்க துணைவர்களோடு பொருத்தப்பட்டால், மேலும் அழகு மிளிரும்.

எம்மவரில் வீரர்களும் உளர், கோழைகளும் உளர். வன்மையாளரும் உளர், மென்மையாளரும் உளர்; காதலரும் உளர், துறவியரும் உளர். எமருடன் நன்கு கலந்து பழகினுலொழிய எம்முள் இன்னவர் வீரர் இன்னவர் கோழையர் என்றுதல், இன்னவர் வலியவர் இன்னவர் மெலியவர் என்றுதல், இன்னவர் காதலர் இன்னவர் துறவியர் என்றுதல், ஒருவருக்கு எளிதில் புலப்படாது. வீரச்சொற்கள் அமைக்கப்படவேண்டிய இடங்களில் கோழைச் சொற்கள் பொருந்தா; அவ்வாறே வலிய சொற்சள் இருக்கவேண்டிய இடங்களில் மெலிய சொற்கள் பொருந்தா: ஆதலின், எம்மவர்தம் தன்மைகளைத் தெரிந்து போற்றுதல் கற்றவர்க்குக் கடனும்.

எங்களுள் ஒவ்வொருவர்க்கும் இயற்கையாகவே ஒரு நுண்ணிய ஆற்றல் உண்டு. ஆனுல், அவ்வாற்றல் பலதரப்பட்டது. காலமும் இடமும் அறிந்து, முறையும் பொருளும் தெரிந்து, எங்களை ஏவினுல், நாங்கள் ஏவுவார் விரும்பும் ஆக்கமும் கேடும் விளைவிப்போம். ஊழித்தீப் போல விரைந்து மாந்தர் உள்ளத்தே பரவி, அவரிடை உணர்ச்சித் தீயினை மூட்டுதல் எங்களால் கூடும். ஊழிக்காற்றினும் கடிது பரவி,

மாந்தர்மன அமைதியைக்கலக்குதலும்எங்களால் ஆகும். இதனுற்ருன் கைதேர்ந்த எழுத்தாளர் களும் நாத்தேர்ந்த சொல்லாளர்களும் எங்களைப் போற்றி வளர்க்கின்ருர்கள்.

அறிவியல்-உலகமே எங்களாற்ருன் நிலை பெற்று நிற்கின்றது. ஏன்! படைப்பின் முதலே நாங்கள்தாம். (In the beginning was the word; the word was with God, and the word was God) "முதலில் சொல்லே இருந்தது; அது கடவுளோடு இருந் தது; அதுவே கடவுளாய் இருந்தது," என்னும் பெரியோர் மொழியினை நினைத்துப் பாருங்கள்! எங்கள் பழமையான பெருமை என்றும் அழியா தது. அதனுடன் காலப்போக்கில் எங்களுக்குப் புதுப்புதுப்பெருமைகளும் உண்டாகின்றன.

[சொல்லுலகத்திருந்து மீண் டேன்; கருத்துலகத்துள் நுழைந்தேன். தமிழ் வள்ளுவர் திருவாய் மலர்ந்தருளிய சில குறள்-வெண்பாக்கள் நினைவுக்கு வந்தன.]

'ஆக்கமும் கேடும் அதனல் வருதலால்,
காத்தோம்பல் சொல்லின்கண் சோர்வு.'

எனவும்,

'திறன் அறிந்து சொல்லுக சொல்லை; அறனும்
பொருளும் அதனி னூஉங்கு இல்லை.'

எனவும்,

'சொல்லுக சொல்லைப் பிறிதோர்சொல் அச்சொல்லை
வெல்லுஞ்சொல் இன்மை அறிந்து.'

எனவும் அவர் கூறியுள்ள பாக்கள் மிகவும் உன்னுதற்குரியன அல்லவா? ஒரு சொல்லின் உரிய பொருளைத் தெரிந்து, அச்சொல்லை ஆளுதலே மொழிப்புலவரின் வழி. என்னை?

'குன்றக் கூறல், மிகைபடக் கூறல்,
கூறியது கூறல், மாறுகொளக் கூறல்,
வழூஉச்சொல் புணர்த்தல், மயங்க வைத்தல்,
வெற்றெனத் தொடுத்தல், மற்றொன்று விரித்தல்,
சென்றுதேய்ந் திறுதல், நின்றுபய னின்மை
என்றிவை ஈரைங் குற்றம் நூற்கே.'

என்ற நன்னூல் பொதுப்பாயிரச் செய்யுளில், பவணந்தியார் சொல்லாட்சிக் குற்றங்களாக வழூஉச்சொல்-புணர்த்தல், வெற்றெனத்தொடுத்தல், நின்று-பயனின்மை என்னும் மூன்றையும் குறித்தமையானும்,

'சுருங்கச் சொல்லல், விளங்க வைத்தல்,
நவின்றோர்க் கினிமை, நன்மொழி புணர்த்தல்,
ஓசை யுடைமை, ஆழமுடைத் தாதல்,
முறையின் வைப்பே, உலக மலையாமை,
விழுமியது பயத்தல், விளங்குதா ரணத்தது
ஆகுதல், நூலிற் கழகெனும் பத்தே.'

என்னும் அந்நூல் பாயிரச்செய்யுள் பிறிதொன்றில், அவர் சொல்லாட்சி அழகுகளாக

நன்மொழி-புணர்த்தல், ஓசையுடைமை, ஆழமுடைத்தாதல் என்னும் மூன்றையும் குறித்தமையானும், முப்பத்திரண்டு உத்திகளில் தொடர்ச்சொற்-புணர்த்தல் என்னும் ஒன்றையும் அவர் குறித்தமையானும், மொழிப்புலவர்கள் சொல்லாட்சித் திறனைப் பெரிதும் போற்றி வந்தனர் என்பது புலனாகின்றது.

மதுரைக் கண்ணங்கூத்தனார் இயற்றிய கார் நாற்பது என்னும் நூலில்,

'முல்லைக் கொடிமகிழ, மொய்குழலார் உள்மகிழ,
மெல்லப் புனல்பொழியும் மின்னெழில்கார்-தொல்லை நூல்
வல்லார் உளமகிழத் தீந்தமிழை வார்க்குமே,
சொல்லாய்ந்த கூத்தர்கார் சூழ்ந்து.'

என்னும் சிறப்புப் பாயிரச் செய்யுளில் நூலாக்கியோரான கூத்தர், சொல்லாய்ந்த கூத்தர் என்று பாராட்டப்பட்டமையின், முன்னாள் தமிழ்ப் புலவர் சொற்பயிற்சியில் மிகுந்த கருத்துடையராய் இருந்தனர் என்பது மேலும் தெளிவாகின்றது. அன்றியும், திருக்குறளின் சிறப்புப் பாயிரமாகக் கருதப்படும் திருவள்ளுவ மாலையில்,

'தேவிற் சிறந்த திருவள் ளுவர்குறள்வெண்
பாவிற் சிறந்திடுமுப் பால்பகரார்—நாவிற்
குயலில்லை ; சொற்சுவை ஓர்வில்லை ; மற்றும்
செயலில்லை என்னும் திரு.'

என்னும் உறையூர் முதுகூற்றனார் செய்யுளால், 'சொற்சுவை ஓர்வினைத்தாராதநூல் பெருமைக் குரியநூலாகாது' என்பது பெறப்படுதலின், சொல்லாட்சித் திறன் மொழிப் புலமைக்கு இன்றியமையாது வேண்டப்படுவதொன்று என்னும் உண்மை நிலை நாட்டப்படுகின்றது.

ஒரு பாவலன் உள்ளம்

ஈறிலாத் தன்மையனாய் எனை நீ தோற்று வித்தனை: இஃது உன் திருவுளப்பான்மை போலும்; அழிதன்மாலைத்தாய இத் தோணியினை நீ பல்காலும் வெற்றிடமாக்கி, மீண்டும் மீண்டும் இதனுள் புத்துயிரைப் புகுத்தினை.

இச் சிறு நாணற்குழலினைக் குன்றுதொறும் குழிதொறும் செலுத்தி, அதன்வாய்க் காலத்தால் அழியாப் புதுமைத்தாய இன்னிசை பலவும் இசைத்தனை.

அழியாத் தகைமைத்தாய நின் கையகத்தால் தீண்டப்பெற்ற என் உள்ளம் பேரின்ப நுகர்ச்சியில் தன் வரம்பைக் கடந்துப் பகர ஒண்ணாப் பான்மைத்தாய அருண்மொழி பலவும் பகர்கின்றது.

என்பால் நீ நல்கும் அளத்தலாகாப் பேறுகள் பலவும் மிகச்சிறிய என் கையகத்தில் எண்ணில் காலம் வரப் பெறுகின்றேனெனினும், நீ மேன் மேலும் பொழியும் பேறுகளைப் பெறுதற்கு ஈண்டு மேலும் இடனுண்டு.

2

பாடுமாறு நீ என்னைப் பணிக்குங்கால், என் உள்ளம் பெருமையால் பிளவுறும்போல் தோன்றுகின்றது. அக்கால், யான் நின் திருமுகத்தைக் காணின், என்னிரு கண்களில் நீர்த்துளிகள் அரும்புகின்றன.

வாழ்க்கை - முறையின் முரண்பாடுகளும் இடுக்கண்களும் ஒன்றுமிலவாய் நீங்கி, இனிமை பயக்கும் ஓர் இயைபு ஈண்டு என்பால் இடம் கொண்டு எழுகின்றது; இதுகருதி என் மாட்டுத் தோன்றுவதோர் இரும்பூதுற்ற பெருவியப்பும், கடல் கடந்து செல்லும் இன்னிசைப் பறவை ஒப்ப, இருசிறை விரித்து, உயர்கின்றது.

என் சிற்றிசைக்கும் நீ பெருவிருப்புடையை என்பது யான் அறிவேன். நின் திருமுன்னர் யான் ஒரு பாவலனும் முறை ஒன்றானேயே அணுகுதற்குரியன் என்பதும் அறிவேன்.

அடைதற்கூடும் என எஞ்ஞான்றும் கருதற்கு இயலாத நின் செய்ய திருவடிகளை அகன்று இளைத்த என் சிற்றிசையின் சிறையீற்றால்யான் தீண்டுதல் செய்வேன்.

இசைப்பயனாய இன்பத்தேனை நிறைவுற அருந்திய யான், ஆண்டவனாகிய நின்னை அன்பன் என மெய் மறந்து விளிக்கின்றேன்.

3

தலைவ! நின் இசையின் வகையினையான் அறியகில்லேன். வியப்பு மீதூர யாதொன்றும் முயலாது, என்றும் செவி மடுத்தல் ஒன்றே செய்கிறேன்.

நின் இசையின்பால் விளையும் ஒளியான் உலகம் ஒளிர்கின்றது. நின் இசையின் மாட்டுத் தோன்றும் உயிர்ப்பு வானகம் எல்லாம் ஊடுருவிப் பாய்கின்றது. நின் இசையொலி வான்யாறு போல் படர்ந்து, வலிய தடைகள் பலவற்றையும் மீறி வீறுகின்றது.

இப் பான்மைத்தாய நின் இசையொடு ஒத்திசைக்க, என் உள்ளம் பெரிதும் விழைகின்றதால்! ஆயின், அரிதின் முயன்றும், அமைவுடைத்தாயதோர் ஒலி என்பால்விரைந்து எழுகின்றதில்லை. முயன்று, மொழி பல பகர்வன; பகரும் அம் மாற்றம்மேலும் தொடர்ந்து, இசை-ஆறுகப் பரவாமை கண்டு, உளம் கவன்று அரற்றுவன். தலைவ! நின் இசை எனும் வலையான் என் உள்ளத்தினை நீ பிணைத்து விட்டனையன்றே!

4

என் உயிர்க்கு ஓர் உயிராய் இலங்கும் பெரும! என் உடலின் உறுப்பெல்லாம் நின் கையகத்தால் தைவரப் பெற்று உயிர்த்திருத்தலை

அறியும் யான் இதனை எஞ்ஞான்றும் தூயதாக் காத்தற்கே முயல்கிற்பன்.

என் உள்ளத்தே ஓர்ப்பெனும் உள் ஒளியைத் திகழ்வித்த நீ வாய்மையே ஆதலை அறியும் யான், என் எண்ணங்கள் யாவற்றுள்ளும் பொய்ம்மை ஒன்றும் புகாவண்ணம் காத்தற்கே முயல் கிற்பன்.

என் உள்ளத்தே திருக்கோயில் கொண்டு நீ எழுந்தருளி இருத்தலை அறியும்யான், ஆண்டுள்ள புன்மைகளை எல்லாம் அறவே போக்கி, அன் பெனும் மலரை அலர்வித்திருத்தற்கே முயல் கிற்பன்.

யாதொரு வினையும் செய்தற்கும் நின் பே ராற்றலே எனக்குப் போதிய வன்மை அளிப் பதை அறியும் யான், என் செயல் தொறும் நின் திருவுளப் பாங்கினைப் புலப்படுத்தற்கே முயல் கிற்பன்.

5

ஒரு நொடிப் பொழுதேனும் நின் பக்கலிலு இருக்கத் திருவுளம் பற்றுமாறு நின்னை இறைஞ்சுகின்றேன்: செயற்குரியனவாய் எஞ்சி நிற்கும் செயல்கள் யாவற்றையும் பின்னர் செய்து முடிப்பேன்.

நின் திருமுகத்தைக் காணாது என் உள்ளம் ஓய்வும் ஒழிவும் இலதாகின்றது: உழைப்பெனும் வரம்பிலாக் கடலிடத்தே என் செயலும் முடிவிலா முயற்சியாகி நீள்கின்றது.

நெட்டுயிர்ப்பும் நொய்குரலும் விரைந்து பரவ, முதுவேனிலும் என் முற்றத்தே முற்படுகின்றது: நாண்மலர் நிறைந்த நலன்பெறுசோலை-யாம் அத்தாணி மண்டபத்தே வண்டினப் பாணர்கள் பண்பலவும் இசைக்கின்றனர்.

நின் திருமுன்னர் அணுகிச் செயலற்று அமர்தற்கும், அவ்வாற்றான் அமைதியாம் தகுதி சார்ந்த இவ்வொழிவினிடத்தே, என் வாணாளை நின் திருவடி மலருக்காக்கி, இசைத்தற்கும், இஃதே ஏற்றதொரு காலம்.

6

இறைவ! இச்சிறு மலரினைப் பறித்து உன்பால் இருத்திக் கொள்ளுதல் வேண்டும். காலம் ஒரு சிறிதும் தாழ்த்திடுதல் ஆகாது. அஃது ஒருகால் விரைவில் வாட்டமெய்தி புழுதிமேல் வீழி-னும் வீழும் என அஞ்சுகின்றேன்.

நின் விழைவுக்கு இயைந்த பூங்காவில் இச் சிறுமலர் உள்ளதன்றாயினும், நின் அங்கைக்குண் டாம் சிறுநோய் கருதாது; இதனைப் பறித்துப்

பேணுதல் வேண்டும். யான் உணர்தன் முன் இந் நாட்போது கழிந்து, நின்னை வந்திக்கும் நேர-மும் சென்றிடும் என உள்ளம் கவல்கின்றேன்.

இச் சிறுமலர் ஊன்றிய நிறத்ததன்றாயினும், ஊடுருவும் மணத்ததன்றாயினும், காலம் கழியா முன்னர் இதனைப் பறித்து நின் அருட்பணியில் பயன் படுத்தல் வேண்டும்.

7

தன் அணிகள் யாவற்றையும் அகற்றி நிற்கின்றாள் என் பாடல் என்னும் நல்லாள். ஆடை-யானும் அணிகலனானும் உண்டாம் பெருமை அவளுக்கு இலதன்றே! அவள்தன் அணிகலன்கள் நம் கூட்டத்திற்கு முரணாம்; அவைதாம் நினக்கும் எனக்கும் இடையே இயைபிலவாய் வந்துறும்; அன்றியும், அவற்றின் ஓசை நீ மெல்லிய குரலால் மொழிவனவற்றை என் செவியினுள் புகவொட்டாதன்றே.

பாவலன் என்பதாற் போந்த என் செருக்கு நின்னைக் காணுறும் ஞான்றே, நாணம் என்பது மீதூர, அழிவுபாடு எய்துகின்றது. ஆகலான், தனித்தலைமைப் பாவல! நின் திருவடியிடத்தே யான் அமர்ந்திருக்கின்றேன். இனி, ஒரு நாணற் குழலினை ஒப்ப, யான் என் வாழ்வினை நேரிதாச்

செய்து, அதன் வழி நின் இசையினை, நீ இசைத் தற்குரிய தகுதியின் பகுதியைத் தோற்றுவித்தல் ஒன்றே செய்கிற்பன்.

8

ஓர் இளங்கோவின் ஆடைகளைத் தரித்தும், மணிமாலைகளைத் தன் கழுத்தின் மாட்டு அணிந்தும், இலங்கும் ஒரு குழவித் தன் ஆடலில் மகிழ்ச்சி காண்டல் அரிதன்றே. என்னை? அதன் ஆடையே அடிதொறும் அதனுக்கொரு தடையாகின்றது.

அவ்வாடை அழுகழிந்தும், புழுதி படிந்தும், பாழாம் என்றஞ்சி, அக்குழவி தன்னுலகத்தே தானியங்காது, அடிபெயர்தற்கும் அஞ்சி நிற்கின்றது.

அன்னாய்! இவ்வுலகில் வாழ் எளியருடன் உறவாடும் உரிமையினைத் தடை செய்வதாயின், மாந்தர்தம் வாழ்க்கை என்னும் பெருஞ் சந்தையில் ஈடுபடும் உரிமையினை மறுப்பதாயின், நீ நல்கும் அணிகலன்கள் யாவும் பெரும் தளையேயாமன்றி, அவை நற்பேறுதல் எவ்வாறு?

9

பேதாய்! உன்னையே உன் தோண்மேல் சுமந்து செல்ல முயல்கின்றாய்! அந்தோ!

இரவோய்! உன் இல்லத்துத் தலைவாயிலில் நின்று இரக்கச்செல்கின்றாய்! என்னே!

உன் சுமைகள் யாவற்றையும், தாங்குதற் கேற்ற ஆற்றலுடைய அவனிடத்தே விடுத்துக், கவன்று பின்னோக்காமல், செல்வாய்.

உன் புல்லிய விழைவு, தான் அணுகித் தீண்-டும் விளக்கின் சுடரைத் தன் உயிர்ப்பால் தானே அணைத்துவிடுகின்றது. அவ்வாற்றான் அவ் விழைவு தூய்மையில்லது ஆகின்றதன்றே! ஆதலின், நீ அத் தூயதல்ல தன்பால் நற்பேறுகள் பெறுவதைஒழித்திடல் வேண்டும். தூயஅன்பின் வழித்தூய நற்பேறுகளையே நீ பெறுதல் வேண்டும்.

10

நின் திருவடிகள் தங்குதற்கிடனுயுள்ள மிதி-மேடை இவண் உளதாயினும், எளியோரும் தாழ்ந்தோரும் கைவிடப்பட்டோரும் உறையு மிடத்தன்றே நின் சேவடிகள் நிலைக்கின்றன.

நின் திருவடிகளிடத்தே என் சென்னியைச் சாய்த்திட யான் முயன்றிடுங்கால், எளியோரும் தாழ்ந்தோரும்கைவிடப்பட்டோரும்ஆயவரிடை நிலைத்துள்ள அவற்றை என் வணக்கம் சென்று தீண்டுமாறில்லை.

எளியோரும் தாழ்ந்தோரும் கைவிடப்பட்டோரும் ஆயவருடே, ஆன்றமைந்தடங்கிய ஒருவர் போல் திரிதரும் நின்னை, என் பெருமை சென்று அணுகுமாறில்லை.

எளியோரும் தாழ்ந்தோரும் கைவிடப்பட்டோரும் ஆயவர்தம்முள், துணையிலராய் உள்ளார் மாட்டுத் தோழமை பூண்டு, அவரிடை நிலைத்திருக்கும் நின்னை, என் உள்ளம் சென்று சேருமாறில்லை.

எண்ணம்

1

ஒருவன் ஒரு வினை செய்யுங்கால், பல்வகைச் சார்புகளால் உளத்தளர்ச்சி அடைகின்றான். இந் நிலையை அவனால் நன்கு மதிக்கப்பட்டவன் ஒருவன் கண்டு, அவனை நண்ணி, 'இவ்வினையை மீண்டும் வலிதின் முயன்றுசெய்; இம்முறை நீ வெற்றி பெறுவாய்,' என அன்புடன் கூறுகின்றான். இக்கூற்றினைக் கேட்ட முன்னவன் உள்ளத்தில் 'இம் முறை முயன்றால் உண்மையில் வெற்றி பெறுவோம்,' என்னும் எண்ணம் ஏற்றம் எய்துகின்றது. இவ் வெண்ண-ஏற்றத்தின் பயனாக, அவன் தன் வினையை இனிது முடிக்கின்றான். ஒருவனுக்கு எண்ண-ஏற்றத்தினால் உண்டாம் பயன் அவ் வெண்ண ஏற்றத்தினைத் தோற்றுவித்தவனது உள-வன்மை, செந்தண்மை, பெருமை முதலிய வற்றுடன் இயைந்து நிற்கும். இவ்வுண் மையைச் சற்று விளக்குவாம்.

உலகத்தில் மாந்தரிடை நிகழும் உளத் தொடர்புகளுள், மதிப்புஎன்பதொன்று. ஒருவன் பலர்பால் மதிப்பினைக் கொண்டுள்ளான் எனக்

கொள்வோம். ஆயின், அவற்கு அப்பலர் மாட்டும் ஒரே அளவினதாய மதிப்பு நிலைப்பதில்லை.

ஒருவர் மாட்டு ஒரு பகுதி மதிப்பினைக் கொண்டுள்ள அவன் மற்றொருவர் மாட்டு இரு பகுதி மதிப்பினைக் கொண்டவனாய் இருப்பன்; பிறரொருவர் மாட்டு மூன்று பகுதி மதிப்பினைக் கொண்டவனாய் இருப்பன். அவன் உளத்தின் கண் மேற்கூறப்பட்ட மூவருள் முதல்வரால் தோற்றுவிக்கப்படும் எண்ண ஏற்றம் இரண்டாமவரால் தோற்றுவிக்கப்படும் எண்ண ஏற்றத்தின் குறைந்த வன்புடையதாகவே இருக்கும். மூன்றுமவரால் தோற்றுவிக்கப்படும் எண்ண ஏற்றம் இரண்டாமவரால் தோற்றுவிக்கப்படும் எண்ண ஏற்றத்தின் மேற்பட்ட வன்புடையதாக இருக்கும். இது கண்கூடு.

ஆராய்ச்சி அறிவுடையார்க்கு, உலகியல் வாழ்க்கையில், இவ்வெண்ண ஏற்றத்தின் பாற்பட்ட பல நிகழ்ச்சிகள் நன்கு புலனும். நல்லாசிரியர்கள் தங்கள் மாணுக்கர்களைக் கல்வியறிவொழுக்கங்களில் தலை சிறந்தவர்களாகப் பழக்கும் முறைகளும், தங்கள் போர் மறவர்களால் மிக்கு மதிக்கப்பட்ட. ஏனுதிகள் அம்மறவர்களைத் திண்ணிய வீரர்களாகப் பழக்கும் முறைகளும், ஓவியம் முதலிய தொழில்களில் மிகுந்த ஆற்றல் பெற்றவர்கள் தங்கள் மாணுக்கர்களை அவ்வத்துறை

களில் சிறந்தவர்களாகப் பழக்கும் முறைகளும், சீரிய யோகியர் தம் புது மாணுக்கர்களை அத் துறையில் பழக்கும் முறைகளும், சொல்வன்மை யிற் சிறந்தவர் தம் நண்பர்களையும் மாணவர் களையும் அத்துறையில் தேர்ச்சி பெறுவிக்கக் கையாளும் முறைகளும், இன்னோன்ன பிறவும் எண்ண ஏற்றத்தின் பாற்பட்டனவாம்

எண்ண ஏற்றத்தின் வன்பு அதனைத் தோற்றுவித்தவரது உள வன்மை முதலியவற் றுடன் இயைந்து நிற்கும் என முன்னர்க் கூறி னேம். எண்ண ஏற்றத்தின் வன்பு பிறிதொரு சார்புடனும் இயைந்து நிற்கும். அச்சார்பாவது, எண்ண ஏற்றத்தை ஏற்பவனது உளப்பான்மை யாம். சிலர் எண்ண ஏற்றத்தை எளிதில் ஏற்பவ ராய் இருப்பர்: அவர் உள மென்மையுடையவர். வேறு சிலர், எண்ண ஏற்றத்தை ஒருகாலும் ஏலாதவராய் இருப்பர்: அவர் உள வன்மை யுடையவர். இனி, ஒருவரே ஒரு நிலையில் எண்ண ஏற்றத்தை எளிதில் ஏற்பர்; பிறிதொரு நிலையில் அதனை ஏலாதொழிவர்.

2

ஒருவன் ஓர் உயர்ந்த இடத்திலிருந்து கீழே விழுந்து விடுகிறுன். விழுந்த அதிர்ச்சியால் அவ

னுடைய கால்கள் அசைக்க முடியாத நிலையில் இருக்கின்றன. இதைக்கண்ட அவன், "இனி இக் கால்கள் பயன்படாபோலும்!" என எண்ணு கின்றான். இவ்வெண்ணம் இடையறாது பலகால் எழுமாற்றால் அவனுடைய கால்கள் உண்மை யாகவே பயன்படா நிலையை அடைகின்றன. தானாகவே செய்துகொண்ட (தற்செய்) எண்ண ஏற்றத்தால் அவன் தீங்கெய்தி நிற்கிறான்.

ஒரு பள்ளி மாணவன் தன் பாடங்களையெல் லாம் நன்கு கற்றுத் தேர்வுக்குச் (Examination) செல்கின்றான். போகூழ் இருந்தவாறு அவன் தேர்வில் தவறி விடுகிறான். அடுத்த முறையும் நன்கு தன் பாடங்களையெல்லாம் ஓதித் தேர்வுக் குச் செல்கின்றான்; மீண்டும் தவறி விடுகின்றான். எனவே, அவனுளத்தில், "இனி எத்துணை முயன்று பாடமோதினும் நாம் தேர்வில் தேர்ச்சியுறுதல் இய லாது போலும்!" என்னும் எண்ணம் ஏற்றமெய்து கின்றது; இறுதியில் அவன் தேர்ச்சியுறாமலே ஒழிகின்றான். தற்செய் எண்ண ஏற்றத்தால் இவன் தீங்குறுகின்றான். தற்செய் எண்ண ஏற் றத்தால் நன்மைப் பேறும் உண்டாம். "இம்முறை முயன்றால் இவ்வினையைச் செய்தே தீர்வோம்!" என்னும் எண்ண ஏற்றம் பலகால் இடையறாது நிகழுமாயின், எவ்வினையும் நன்கு ஆற்றப்படும். இவ்வுண்மையினையே ஆசிரியர் திருவள்ளுவர்,

'வினைத்திட்ப மென்ப தொருவன் மனத்திட்பம்;
மற்றைய வெல்லாம் பிற.'

என்னும் குறளில் விதந்தோதினர். இக்கால உளநூல் முறையில் தற்செய் எண்ண ஏற்றம் எனப்படுவது, பண்டைத் தமிழான்றோர் கூறியுள்ள மனத்திட்பத்தின் ஒரு படி முறையேயாம். இதனைத் திருவள்ளுவனார் திண்ணிய எண்ண முடைமை' என வேண்டுவர் போலும்! அன்றேல், 'எண்ணத் திட்பமுடைமை' என வேண்டுவர் போலும்!

'எண்ணிய வெண்ணியாங் கெய்துப வெண்ணியார்
திண்ணிய ராகப் பெறின்,'

என்னும் குறளை நன்கு ஆராய்வார்க்கு இது புலனும்.

3

மாந்தருட்சிலர் விலக்கியனவே செய்தலில் விழைவுடையராய் இருக்கின்றனர். இத்தகையவருள் ஒருவன், தன் நண்பன் ஒருவனால் 'இவ்வினை இன்ன முறை யாற்றான் செய்தற்பாற்று,' எனக் கூறப்படுவானாயின், அம்முறைக்கு நேர் மாறான முறையிலேயே அவ்வினையை ஆற்ற முயல்வான். அவன் தன் நண்பன் வாய்மொழியைக் கேளாதிருப்பின், அவ்வினையை நேர் முறை

யாற்ருன் செய்திருப்பன். நண்பனது வாய் மொழியைக் கேட்டவுடன் அவனுள்ளத்தில், "இவன் கூறும் முறைக்கு மாருன முறையால் இவ் வினையை ஆற்ற இயலாதோ! காண்பாம்!" என ஒரு முரண்பட்ட விழைவு தோற்றமுறுகின்றது. "வேண்டா என்பதை வேண்டும் எனச் செய்கின்றவன் இவன்," என்னும் பொது மாற்றம் உலகியலில் வழங்க நாம் காண்கின்ருேம். இது மேற்கூறப் பட்ட உண்மையினையே புலப்படுத்துகின்றது.

இத்தகையவரது இன்ன தன்மையமை வின்மையை அமைவு படுத்தற்கு உளநூற்புல வர்கள் கண்டறிந்த ஒரு முறையே எதிர் எண்ண ஏற்றம் என்பது. இதனை ஓர் எடுத்துக்காட்டான் விளக்குவாம்: ஒருவன் சிலருடன் இணக்கங் கொள்ளும் தருவாயில் இருக்கின்ருன். அச் சிலரோ, மிகவும் தீய ஒழுக்கத்தினர். இதனை அறிந்த அவ்வொருவனது நண்பன் அவனைக் காக்க விரும்புகின்ருன். வேண்டா என்பதை வேண்டும் எனச்செய்யும்தன்மை அவனுக்குண்டு என்பதை அறிந்த அந்நண்பன் அவனை நண்ணிப் பலகால், "அவருடன் இணக்கங் கொண்டால் உனக்கு நன்மையுண்டு," எனஎதிர் எண்ண ஏற்றம் புரி கின்ருன். பலகாலும் இம்மொழியைக் கேட்ட முன்னவன், "அவர் இணக்கம் இன்றேல் நன்மை

உளதாகாதோ! காண்பாம்!" எனத் தனதுள்ளத்துள் பன்முறையும் கருதத் தொடங்கி, இறுதியில் அத்திய ஒழுக்கத்தினருடன் இணக்கம் கொள்ளாது ஒழிகின்றான். தாய் தந்தையர் மொழியை மீறும் குழவிகளைச் சீர்படுத்தற்கும் இவ்வெதிர் எண்ண ஏற்றம் மிகவும் பயன்படுகின்றது.

4

உள ஆராய்வு எனத் தமிழ்மொழியிலும், ஸைக்கோ அனலிஸிஸ் என ஆங்கிலத்திலும் கூறப்படும் உள மருத்துவ முறையை மேனாட்டில் முதன்முதல் கண்டவர் ஃப்ரூட் (Freud) என்பவர். இவர் காட்டிய வழியில் உழைத்தவர்களுள் சிறந்தவர் ஜங் (Jung), ஜேனட் (Janet), ஆட்லர் (Adler) என்பவர். எர்னஸ்ட் ஜோன்ஸ் (Ernest Jones) மாரிஸ் நிக்கால் (Maurice Nicoll), கான்ஸ்டன்ஸ் லாங் (Constance Long) முதலிய சிலரும் ஃப்ரூட் ஆசிரியரைப் பெரும்பாலும் பின் பற்றினவர்களே.

உள ஆராய்வுக் கொள்கை தோன்றின காலந்தொட்டு இதுகாறும் அது வளர்ந்த வரலாற்றைக் கூறுவதெனின், அஃது ஒரு தனி நூலுக்குரிய பொருளாம். மிக மிகச் சுருங்கிய அளவில் அது சார்ந்த சில உண்மைகளை ஈண்டு

மொழிவாம். ஒருவனது தன்மைச் சிதைவினை ஒழித்து அவனுக்கு உள நல்லாக்கத்தைத் தோற்றுவித்தற்கு முதன்முதல் செயற்பாலது அன்னவனுக்கு அத்தன்மைச் சிதைவு நேர்ந்ததன் சார்புகளை அறிதலாம். அச்சார்புகளை அறிதற்கு ஏற்ற வழி அவனது உள்ளத்திருந்த பழைய நினைவுகளையெல்லாம் மீண்டும் உணர்வு வட்டத்திற்குக் (Circle of consciousness) கொணர்தலேயாம். உள்ளத்தின்கண் புதைந்துள்ள பழைய நினைவுகளை யெல்லாம் மீண்டும் புறப்படுத்தற்கு ஃப்ரூட் ஆசிரியர் மேற்கொண்ட வழி ஃப்ரீ அஸோஸியேஷன் மெதட் (Free Association Method) எனப்படும். இது தமிழில் **பிணையிலா இனநினைவு முறை** எனப்படும். ஜங் என்பவர் கையாண்ட முறை **வொர்ட் அஸோஸியேஷன் மெதட்** (Word Association Method) எனப்படும். இது தமிழில் **சொல் இன நினைவு முறை** எனப்படும்.

அமைவில்லாத தன்மையை யுடையானது பழைய நினைவுகளைத் தொடர்புடைய தகுந்த கேள்விகளுக்கு விடை கூறுவிக்கும் முகத்தான், மீண்டும் நிகழ்கால உணர்வு வட்டத்திற்குக் கொணர்ந்து, அந்நினைவுகளை ஆராய்ந்து, அத்தன்மை அமைவின்மைக்குரிய காரணங்களையறிதல் பிணையிலா இன நினைவு முறையின் பாற்படும். தன்மைச் சிதைவினன் முன்னரே தன்னை

அணுகிக் கூறியிருந்த குறிகளையெல்லாம் நன்கு தெரிந்த உள ஆராய்வாளன் (Psycho-analyst), ஒன்றற்கொன்று நெருங்கிய இயைபும் தொடர்பும் உடைய ஒரு நீண்ட கேள்விக்கோவையைத் தன் மனத்தகத்தில் அமைத்துக்கொண்டு, பின்னர் அத்தன்மைச்சிதைவினனை ஓரிடத்தே ஓய்வு பெற இருத்தி, கேள்வியைக் கேட்குங்கால் அவனுக்குத் தோன்றும் எண்ணங்களை மறைக்காமல் கூறுமாறு அவனுக்கு அறிவுறுத்திப் பிறகு ஒன்றன்பின் ஒன்ருகப் பல கேள்விகளைக் கேட்கின்ருன். தன்மைச்சிதைவினன் எப்பொழுதேனும் தயங்குவதாக அவனுக்குப் புலப்படின், அவனது தயக்கத்திற்குரிய காரணத்தைக் கேட்கின்ருன். இன்னவகையில் அத்தன்மைச் சிதைவினனது பண்டை நினைவுகளையெல்லாம் நன்கு அறிந்து, அவனது தன்மை அமைவின்மைக்குரிய காரணம் யாதாயிருக்கலாம் என உள ஆராய்வாளன் கருதுகின்ருன். பல முறை ஆராய்ந்து இஃதே இதற்குக் காரணம் என ஒன்றைத் தெளிகின்ருன். இனப்பட்ட பண்டை நினைவுகளை யாதொரு பிணைப்புமின்றி வெளிப்படுமாறு ஏற்ற கேள்விகளைக் கேட்கும் காரணத்தால், இம்முறைபிணையிலா இனநினைவு முறைஎனப்படும். பல முறை உள ஆராய்வாளன் வினவும் வினுக்களுக்குத் தான் விடை கூறுமுகத்தானும், அவ்வப்போது அந்த உளஆராய்வாளன், ‘இன்ன

முந்திய நினைவால் இன்ன பிந்திய நினைவு நீ அறியாமலே உன் உளத்தே தோன்றி வளர்ந்தது,' என்பது போன்ற பல காரணங்களைக் கூறித் தன் தன்மைச்சிதைவினைத் தனக்கு விளக்குமுகத் தானும், ஒரு தன்மைச் சிதைவினன் தன் தன் மைச்சிதைவினுக்குரிய காரணங்களை அறிவ தன்றியும், அவ்வறியு முகத்தான் சிதைவுஒழிந்து தன்மை நல்லாக்கப் பேறும் எய்துகின்றான்.

இனிச் சொல் இன நினைவு முறையைச் சற்று விளக்குவாம்: பொதுப்பட்ட வழக்காற்றிலுள்ள நூறு சொற்களை உள ஆராய்வாளன் தன்மனத் தகத்தே அமைத்துக்கொள்கின்றான்; பின்னர்த் தன்மைச்சிதைவினனை ஒய்வு பெற ஓரிடத்து இருத்துகின்றான்; பிறகு தான் கூறும்ஒவ்வொரு சொல்லிற்கும் தன் உளத்தே முதற்கண் எழும் இயைபுடைய ஒரு சொல்லைத் தயங்காமல் கூறு மாறு அச்சிதைவினனுக்கு அறிவுறுத்திப் பின் னர்த் தான் முன்னரே கருதியிருந்த சொற்களை ஒவ்வொன்றாகக் கூறி, அதனதனுக்கு மற்றவன் கூறும் இயைபுடைய சொல்லைக் குறித்துக் கொள்கின்றான்; அன்றியும், ஒவ்வொரு வினு விடைக்கும் இடைப்பட்ட கால இடையீட்டை யும் குறித்துக் கொள்கின்றான. இவ்வாறு ஒரு முறை நூறு சொற்களையும் கூறி விடை பெற்ற பிறகு, மீண்டும் அவையிற்றை ஒன்றன்பின் ஒன்றாகக் கூறி. அதனதனுக்கு மற்றவன் முன்

னர்க் கூறிய விடைச் சொல்லையே கூறுமாறு கேட்டுக் குறித்துக்கொள்கின்றான்; பின்னர்த் தன் குறிப்புக்களை ஆராய்கின்றான். ஆராய்ந்து சில உண்மைகளை அவன் அறிகின்றான்.

1. சில வினாச் சொற்களுக்கு விரைவில் இயைபுடைய விடைச் சொல்லைக்கூறும் தன்மைச் சிதைவினன் சிற்சில வினாச்சொற்களுக்குச் சிறிது காலம் தாழ்த்து இயைபுடைய விடைச்சொல்லைக் கூறுகின்றான். ஒரு வினாச் சொல்லை இருமுறையாதல் மும்முறையாதல் கூறிய பின்னரே, அவன் தன் விடைச் சொல்லை மொழிகின்றான்.

2. சில சமயங்களில் நான்கு அல்லது ஐந்து வேறு வினாச் சொற்களுக்கு ஒரு குறிப்பிட்ட சொல்லையே விடைச் சொல்லாக இயம்புகின்றான்.

3. சில சமயங்களில் அதன் முதன்முறை ஒரு வினாச்சொல்லுக்கு இயைபுடையதாகக் கூறிய ஒரு விடைச்சொல்லை மறு முறை அதே வினாச்சொல்லைக் கூறும்போது உரிய விடைச் சொல்லாகக் கூறாது ஒழிகின்றான்.

மேற்கூறிய உண்மைகளையும் அன்ன பிற உண்மைகளையும் உள ஆராய்வாளன் ஆராய்ந்தறிந்து, தன்மைச் சிதைவினனது அச்சிதைவுக்குரிய காரணங்களைத் தேர்கின்றான்; தேர்ந்து,

அவையிற்றை விளக்கமாக அவனுக்கு எடுத்து மொழிகின்றான். தன் தன்மைச் சிதைவுக்குரிய காரணங்களை அதுகாறும் அறியாதிருந்த அவன் அவையிற்றை அறிந்த பின்னர், அச்சிதைவு அக்காரணத்தாலேயே நீங்கப் பெற்றுத் தன்மை நல்லாக்கப் பேறு எய்துகின்றான்.

5

தன்னைச் சூழ்ந்து உள்ளார் யாவராலும் நற்றன்மையாளன் என மதிக்கப்பட்ட ஒருவன் ஒரோருகால், தன்னையறியாமலே சில தாழ்ந்த செயல்களைச் செய்ய விழைகின்றான். இவ் விழைவு மற்றக்காலங்களில் யாண்டுஉறைந்திருந்தது? ஒருவன் சில திங்கள்களுக்கு முன்னர் ஒரு நீண்ட பாச்செய்யுளைப் பாடம் போற்றியிருந்தான். இன்று அவன் அச்செய்யுளை யாதொரு தவறும் இன்றி மீண்டும் மொழிகின்றான். இச் செய்யுள் நினைவு இச்சில திங்கள்களாக யாண்டு உறைந்திருந்தது? ஒரு நண்பன் பெயரை நாம் அறிந்திருந்தோம்; இப்பொழுது அப்பெயரை நினைவுக்குக் கொணர முயன்றும் அப்பெயர் நினைவுக்கு வரவில்லை; சில நாழிகை கழித்து,நாம் வேறு வேலையுடன் இருக்குங்கால். அப்பெயர் நினைவு வட்டத்தில் மின்னெனத் தோன்றுகின்

றது. அப்பெயர் நினைவு இதுகாறும் யாண்டு உறைந்தது? நம்முடைய பெயரை ஒரு தாளில் எழுத நாம் எழுதுகோலை ஊன்றுகின்றோம்; நம் பெயர் இத்தனை எழுத்துக்களால் ஆயது என்பதாதல், ஒவ்வோர் எழுத்தின் வடிவம் இஃது என்பதாதல் நம் நினைவு வட்டத்தில் தோன்றவில்லை; எனினும், கண்ணிமைப் பொழுதுள் பெயரை எழுதி முடிக்கின்றோம். ஆயின், எழுத்துக்களின் செவ்வெண்ணும் எழுத்தின் வடிவமும் யாண்டுறைந்திருந்தன? ஈருருளை (Bicycle) ஏற்றம் முதற்கண் பழகினவன் ஒருவன் பின்னர் அவ்வீருருளை ஊர்ந்து செல்லுங்கால் தொடக்கத்தில் கையாண்ட சிறுசிறு முறைகளையெல்லாம் நினைவுடன் கூடிச் செய்கின்றனல்லன்; இருக்கையின் மீது குதித்து அமர்கின்றான்; எதிர்வரும் பொருள்களையெல்லாம் காணுமற் கண்டு விலகி, ஊர்ந்து செல்கின்றான்; கைப் பிடியை அசைத்தல், மணியை ஒலித்தல், உருளையைக் காலாற்சுழற்றல் முதலிய தொழில்களையெல்லாம் அவன் நினைவின்றியே செய்கின்றான். ஆயின், அத்தொழில்களின் நினைவு அக்கால் யாண்டுறைந்திருந்தது?

மேற்சென்ற வினாக்களுக்கு எல்லாம் ஒரே விடை கீழுள்ளம் என்பதே. இஃது ஆங்கிலத்தில் தீ அன்கான் ஷியஸ் (The Unconscious) எனவும், தீ சப் கான்ஷியஸ் மைண்ட் (The Sub-conscious Mind)

எனவும் கூறப்படும். ஒருவனுடைய விழைவு களும், நினைவுகளும், வினைசெய் முறைப்பதிவு களும் அவனது கீழுள்ளத்தே உறைகின்றன என்பது உளநூற்புலவர்தங் கொள்கை. இக் கீழுள்ளம் என்பது உள்ளத்துக்கு வேறுபட்ட ஒரு தனிப்பொருளன்று, ஒரு மனையின் அடித் தளம் போன்ற; உளத்தின் அடி நிலைக்குக் கீழுள்ளம் என்பது குறியீடு.

காவிரிக்கரையில் ஒரு காலை

வெள்ளி

தோன்றில் புகழொடு தோன்றுக; அஃதிலார் தோன்றலில் தோன்றாமை நன்று; என்பர் ஆன்றறிந்த அறிஞர் பெருமக்கள். ஆயின், ஒருவன் தோன்றுங்கால், புகழுடனே தோன்றுதல் யாண்டும் இலது; தோற்றம் எய்திய பின்னரே, மாந்தர் புகழின் பேற்றுக்குத் தகுதி படைத்தோராகிச் சிறத்தல் கண்கூடு. புகழ் எனப்படுவது, பொதுமையின் பரப்புக்கு மேற்பட்டு உயரும் உயிர்ப்பு—வளர்ச்சி உடைய உயர்ந்தோர் ஒரு சிலர், காலத்தாலும் இடத்தாலும் கட்டுப் பட்ட இன—வாழ்க்கையின் வரம்புக்கு அடங்காமல், வீங்கிப் பெருப்பதால் தோன்றும் பண்பாகும் அனைய பண்பு ஒருவர் மாட்டுப் பிறவி தொட்டே விளங்கும் என்னும் புலவன் சொல் பொய்யுரைச் சொல்லோ எனில், அன்று. செயற்கு அரியன செய்து, பெரியோராகிப் புகழுடன் வாழ்வார், அப் புகழ் கருதியே

அரியன செய்தோர் ஆவர்; அவர் புகழ் வகையில் புகழ் ஆகாது; எண்ணிய எண்ணியாங்கு எய்த வேண்டப்படும் திண்மையை, அரியன செய்யும் ஆற்றலால் பெருதவராகி, இயற்கையானே, உயிரின் இயல்பு உயிர்ப்பொடு இருத்தல்போன்றுத், தம் வாழ்க்கை பிறர் பொருட்டு வாழும் வாழ்க்கையாகி விளங்க, அதனைப் புள்ளியளவும் உணராதாராகி வாழ்வோரேவகையில்புகழொடு வாழ்வோராவர். அவரே தோன்றுங்கால் புகழொடு தோன்றியோர் என அறிஞரால் விதந்து கோடற்கு உரியர்.

அவர்போல் வகையில் புகழ் படைத்தது இவ் வெள்ளி. என்னை? தம்மை உணர்ந்துத் தமையுடைய தன்னுணர்வார் போல உயர்வு எய்த விரும்பாமலும், அன்னது ஒன்று உண்டு என்பது அறியாமலும், தானே தானுகிச், சுழற்சியொடு சுற்றி, நம் பொருட்டாகப் பொருண்மையாகி இருக்கும் கோள்களில் இதுவும் ஒன்றே அன்றே! இவ் வெள்ளிக் கீழ்—மேலாய்ச் சுற்றுங்கால், நேர்—வரை வழுவிச், சிலகாலம் வாடைப்பட்டும், சிலகாலம் தென்றல் பட்டும் இயங்குதல் இயற்கையின் ஏவல் போலும்! இது வடவாய்ச் செலவு நின்றுத் தென்வாய்ச் செலவு கொள்ளுங்கால், வானம் பொய்த்துவிடுகின்றது. "அண்டப் பகுதியின் உண்டைப்

பிறக்கம்'' என்று, நுண்ணறிவு படைத்த நூலோர் சொல்லிய கோள்கள் யாவற்றுள்ளும், இவ் வெள்ளி என்பதொன்றே மண்ணோர்க்கு வான் பொழியும் தகைமை உடையதாம், என் பதைக் கண்டறிந்துச் சொல்லி வைத்த எம் பழையோர்க்கு எம்மவர் என்றும் நன்றி செலுத்தக் கடமைப் பட்டவரே ஆவர்.

வானம்பாடி

அண்டப்பகுதியின் உண்டைப்பிறக்கங்களில் தானும் ஒன்ருகி, இறுகி நின்றுள்ள இந்த மண் ணுருளையாம் நிலவுலகில், கூர்ந்து, முனைத்து, முளைத்துள்ள உயிர்த்தொகுதிகளின் படிமுறை யின் கடை முடியில், இறுமாந்து வீற்றிருந்துக், கட்டிடைப்பட்ட அறிவெனும் கோல் கொண்டு, அனைத்தையும் அளத்தலே முயற்சியின் முடிவு என்று முன்னி, முற்படும் மாந்தராகிய நாம், நுனிப்பின் நுனிப்பை அறிவளவையில் அகப் படுத்தல் இயலாமலும், பெருமையின் பெரு மையை அறிவுகோல் கொண்டு அளத்தல் இய லாமலும், திகைப்பதே வகையாகிக் கிடக்கின் ேறோம். ஆயின், சிறுமையின் சிறுமைக்கு வரம் பாகி, ஆழ்கடலின் அடி நிலையில், அறிவுடை யோம் என்னும் அறிவும் இன்றி, உணர்ச்சிப்

பரப்பின் ஒரு சிறு முளையாகி, உணர்ச்சி உலகத்தில் உயிர்ப்போடு அமைந்து, உணர்ச்சியே தானாய் உருக்கொண்டுள்ள ஒரு சிறு மீன், நம்மினும் நனிசிறந்த வாழ்க்கை எய்தியதேயாம். என்னை? அறிவு என்னும் போர்வை, உயிர்ப்பு வளர்ச்சி என்னும் பொருண்மையைச் சூழ்ந்து, படிமுறை ஏறிய பிறவி தொறும், கனவி வரும் உண்மையால், மாந்தரின் உணர்சசித் திறன் அறிவின் ஆணைக்கு உட்பட்டுக், கட்டுப்பாடு எய்துகின்றது. இனையபான்மை இயற்கையின் இடுகை போலும்!

அச் சிறுமீன் போன்று, இவ்வான்புள், பலபடைப்பட்ட காற்றுப்பரப்புக்களின் எடைசேர்ந்த இயக்கங்களுக்குத் தன்னை உட்படுத்திக் கொண்டு உணர்ச்சி இறுக உடன்படாமல், தானே உயர்ந்து எழும்பி, இளகிப் பாயும் தன் உணர்ச்சியின் மென்மையால் மேலும் எழும்பி இசை அலைகளை இசைவுடன் பரப்பித், தன் இனிய நெஞ்சம் மகிழ்கின்றது அன்றோ! இவ் வான்பாடி என்றென்றும் நெஞ்சம் கைப்புற்றுத் தேம்புதல் செய்யாதபடி, நல் அரணாக இருத்தற் பொருட்டே, வானத்தில் ஆவித் திரள்கள் வெண்மையொடும் கருமையொடும் இடைப்பட்ட பற்பன்னிறத்தொடும் இயங்கா நிற்கின்றன. புயல் மாறின், இப் புள் இசைந்த சூழல்

இன்மையால், நெஞ்சம் இளகிப் பாயாமல், பருத்து எடைப்பட்டுத் தேம்புதல் செய்கின் றது. இளகிய காற்றில் தோன்றும் கூர்ப்புகள் சுழித்துப் பரவி, ஆவித்திரள்களைத் தைவரலால், அவை புள்ளி அளவான பருமை கொண்ட பல கோடி நீர்த்துளிகளாகி, ஒன்று குழுமி, இயங்கும் வான் சோலைகளாகி, மெல்லென அசையாநிற்க, அவற்றின் வழியே பறந்து செல்லும் பாடிப்புட் கள் பெருமகிழ்ச்சியுடன் அந்நீர்மணிகளை உண வாக் கொண்டு ஏகும் உரிமையைப் பெற்றனவா கலான், புயல் மாறின் அவை தேம்புதல் செய் கின்றன என்பதில் இழுக்கு என்னை? தூய பிறப் பால் துவரப் பெருமை பெற்ற நீர்மணிகளை ஆவிச் சோலைகளில் அமர்ந்து அருந்தி, நா பண் பட்டு, இனிய இசைகளை எழுப்பாநிற்கும் இயல் புடைய இந்த இசைக்குருகுகள், புயல்கள் வானத்தே பூத்து விரிந்துப் போகாவாயின், புக லின்றித் தேம்புதலில் வியப்பு என்னை ?

இசை

உயிர்த்தொகுதிகளின் உயர்வெல்லையில் உள் ளோம் என்று இறுமாந்து கொண்டு, இறுமாந்து இருக்கும் மாந்தர், தம் அறிவுத்திறனை உணர்ச் சிப் பண்புடன் இசைத்து, நெஞ்சம் பண்பெற,

வகுத்து வைத்துக் கொண்ட வாழ்க்கை—முறையே இசை எனப்படுவது. நுண்ணிய உணர்ச்சியுடைமை என்னும் அடைவால் மாந்தர் சிற்சில உயிர் இனங்கட்குக் குறைபட்டவராகி இருப்பினும், கூர்த்த புலனறிவுடைமை என்னும் அடைவால் அவர் ஒரு சில உயிர் இனங்கட்குத் தாழ்ந்தவராகி இருப்பினும், உரம் நிரம்பிய மனமுடைமை என்னும் பண்பால் அவர் சில உயிர் இனங்கட்குக் கீழ்மை கொண்டவராகி இருப்பினும், பெருமை, இரக்கம், சீற்றம், பரிவு முதலிய உயிர்ப்பண்புகளிலும் அவர் சில உயிர்இனங்கட்குப் பின்பட்டவராகி இருப்பினும்,பகுத்தறிவு என்னும் உயர்வாம்தன்மையைத் தமக்கெனவே உடைமையாக் கொண்டுள்ள நிலைமையால், அவர் ஆணவப்பட்டு அழிகின்றனர். இந்நிலவுலகில் உள்ள உயிர்த் தொகுதிகளின் வாழ்க்கை-முறை ஒரு படிமுறையில் நின்று, ஒன்றற்கொன்று இசைவும், இயையும், தொடர்பும் உடையன என்னும் உண்மையை மாந்தர் அவ்வாணவத்தால் மறந்துவிடுகின்றனர். அம்மறதியே இயற்கையின் ஈகையான இசையைத் தம் படைப்பென மாந்தர் எண்ணுதற்கு இடம் தருகின்றது. கடல் ஓசையும், அடவி ஓசையும், புள் ஓசையும் பிறவும் இலவெனில், மாந்தர் இசையின் இயல்பை அறிதற்கும், அதனை வகுத்து வாய்க்காற்படுத்தி வளஞ்

செய்தற்கும் கூடாதாம். வானம்பாடியின் தளி உணவால் தளிர்த்தெழுந்த தண்ணிசை மாந்தர் இசைக்கலேக்கு இயற்கை தேடி வைத்த அடிப் படையாம் எனக் கோடல் தவறுடைத்தோ? வானம் பாடியின் வான் பாட்டு புயலின் தோற் றத்தொடு இசைந்து நிற்றலேயும், அப் புயலின் தோற்றம் வெள்ளி என்னும்கோண் மீனின் அசை வொடு தொடர்பு பட்டு இருத்தலேயும், நுனித் தறிந்த பண்டைத் தமிழ் மக்கள் தங்கள் எழுத் துக்களில், வெள்ளிக்கும் இசைக்கும் இயைபு உண்டெனவே குறித்துச் சென்றனர். காலக் கணக்கால் கோள்—நிலேயும் மீன்—நிலேயும் அறி வதற்கும், அவ்வறிவால் வாழ்க்கை - நிகழ்ச்சி-களின் தொடர் முறையை முன்னி அறிவ-தறகும் கருவியாக உள்ள கலேகளில் வெள்ளி யின் இருப்பால் ஒருவர்க்கு உண்டாம் இசைத் திறத்தை அறிதல் கூடும் அன்றே?

காவிரி

மழைக்கோளான வெள்ளி வடவாய்ச் செலவு ஒழிந்துத், தென்வாய்ச் செலவு மேற் கொள்ளுங்கால், வானம் பொய்த்தலால், தற் பாடிக்குத் தேம்புதல் ஏற்படுகின்றதாயினும், இக் காவிரி ஆறு எக்காலமும் திசை மாறுது, ஓடிக் கழனிகளே வளம்படுத்தி, அவற்றில்

பொற்றுகளைத் தேக்கிச் செல்லும் பான்மை, இயற்கை தன் வள்ளன்மையைப் புலப்படுத்து-தல் போலும் என்க. காவிரி ஆற்றின் நீர்ப்-பெருக்கு மலையில் தலைப்பட்டு, இடைப்பட்ட செழுமைகளை எல்லாம் சேர்த்துக்கொண்டு, அகன்ற கழனிகளில் பரவி, ஓயா விளையுளை அளித்து, ஒல்காப் புகழைக் கொள்ளும் பான்மை, உயர்குடியில் பிறந்து, உயர்குடிக்கண-வனை அடையும் தகுதிபெற்ற ஒரு கற்புடை மங்கை, தன் அறிவுப்பரப்பிலும் உணர்ச்சிப்-பரப்பிலும் அகப்படுத்திய அடங்கல் பண்புகளை-யும் பான்மைகளையும், இல்வாழ்க்கை என்னும் பரந்த வயலை வளம்படுத்த, இறுதியில் பயன் படுத்துதல்போலும் என்க. குரவன் ஒருவன் பால் கசடறக் கற்றுநின்ற தலைமாணுக்கன் ஒருவன், தன் கல்வியின் அளவையும் தன்மை-யையும் பயனையும் ஒருசாலை மாணுக்கர் பலரொ-டும் பழகிப் பண்படுத்திக்கொண்டுத், தானும் ஒரு குரவனுகிச் சிறந்துத், தன் மாணுக்கர் என்னும் மானிட - அறிவுக் - கழனிகளில் தன் ஈட்டத்-தைப் பரப்புதல் போலும், இக் காவிரி, தான் அரிதிற்பெற்ற செழுவளனை வரம்புட்பட்ட கழனிகளில் படைபட நிறுத்தும் செய்கை என்க. பகுப்புட் படாத முழுமைப் பொருளாய் இருக்கும் ஓசையின் உள்ளிருந்து புறப்படும் ஓர் இசையாறு இடத்தின் வேறுபாடுகளாலும்

உரத்தின் மாறுபாடுகளாலும் கிளைத்து விரிந்து பல்வேறுபட்ட பண்புகளைத் தோற்றுவித்துக்கேட்டார் செவிகளில் இன்பச்சுழிகளை கொழித்தல் போலும், இக் காவிரியாறு புனல் பரந்து, பொன் கொழிக்கும் செய்கை என்க. தாய்மை என்னும் அன்பின் உயர் வெல்லையில் தோற்றம் எய்திய பெண்மை, இல்வாழ்க்கை என்னும் வாய்க்காலின் வழியோடி, மகன்மை என்னும் புலத்தில் பரந்து பயனுடைத்தாதல் போலும் இம் மலைத்தலைய கடற்காவிரியின் வயற்படர்ச்சி என்க. இயற்கையின் முனைப்பு என்னும் முதலடியாகப் பிறந்த விழைவு, பிறகு, நினைப்பு மறப்பு, கனவு, கற்பனை என்னும் அறிவுணர்ச்சிகளோடு குழைதலால் பண்பட்டுத், தன் இணையொடு சேர்ந்துத் தனிமை இழத்தல் போலும், இக் காவிரி மலையிடைப் பிறந்து, வயலிடைப் பரந்துக் கடலொடு கலந்துத் தன் தனிமையைக் கைவிடும் செய்கை என்க. சான்ருன்மை என்னும் உயர்வேறி நின்றார் வெகுளி நொடியேனும் காத்தல் அரிதாதல் போலும் மலை என்னும் உயர்விடை தோன்றிய காவிரி நொடியேனும் ஆண்டு நிலைத்தல் இல்லாது வயல் நோக்கிப் பாய்ந்துவிடும் செய்கை என்க. இறை என்னும் பெரும் பொருளிலிருந்து தோன்றும் அருள் என்னும் ஆறு உயிர் என்னும் கழனிகளை வளப்படுத்தி, அவற்றில் அறிவு, அன்பு, இன்பம்

என்னும் முப்போகம் விளையுமாறு செய்தல் போலும், இம்மலையிடைப் பிறந்த காவிரி ஆறு விளைபுலங்களில் பரவி, அவற்றில் முப்போகம் விளைக்கின்ற செய்கை என்க. பாவலனுடைய அறிவு எனனும் பிறப்பிடத்தில் தோன்றிய கற்பனைக்கருத்து, அவன் எழுத்தோவியங்களால் செழுமை நிறைந்து, இலக்கிய-மாணவர் நெஞ்சங்களில் வந்து தங்கி, ஆண்டு பற்பல சுவைகளைத் தருதல்போலும், இக் காவிரியின் நீர் குன்றிடைப் பிறந்துக் குழியிடைவந்து தங்கிப் பற்பல விளைவுகளைத் தோற்றுவிக்கும் செய்கை என்க. இயல்பிற்றுனே வள்ளன்மை பூண்ட தலைவள்ளல் ஒருவன் படைத்துள்ள செல்வம், அவனிடத்தே தங்கி நில்லாமல், இரப்போர் இரவார் என்னும் வேற்றுமை கருதாது, வேட்கை நிறைந்த எளியார் யாவர் மாட்டும் சென்று சேர்ந்துப் பயன்படுதல் போலும், இக் காவிரியின் வளச்செல்வம் அதனிடத்தே தங்கிவிடாது, வயலிடை வந்து தங்கிப் பயன்படும் செய்கை என்க.

கரும்பாலை

இவ்வாறு என்றும் சிறுக்கம் அடையாத காவிரியாற்றின் பெருக்கத்தால், விளை வருத விளைபுலன்களின் அருகில் இருக்கும் கருப்பாலை-

களின் காட்சி, இயற்கையின் ஈகையொடு செயற்கையின் சேர்க்கை வலிந்து பொருது மாந்தர்க்கு நன்மை செய்தலின் கண் ஊக்கம்கொண்டுள்ள பான்மையைப் புலப்படுத்துவதாகி இருக்கின்றது. மயிலொடு மாருடும் என வான்கோழி ஆடுதலும், குயிலொடு எதிர்கூவுதும் என மயிலினம் கூவுதுலும் போலவாம், மாந்தர்க்கு நன்மை செய்ய, இயற்கையொடு செயற்கை மாறுபடும் செய்கை.

தம்மைச் சூழ்ந்துத், தமக்கெனவே ஏற்பட்டனபோல, இருக்கும் பொருள்களையும் பண்புகளையும் பயன்படுத்தி நன்மை பெறுவதோடு மனம் நிறையாத மாந்தர், தம் அறிவையே தலையாய அறிவென எண்ணித், தம் திறனையே முடிவான திறனெனக் கருதித், தமக்கு ஆவன தாமே தேடிக்கோடல் வேண்டும் என நினைத்துத், தம் வேட்டங்களைத் தாமே அறிதல் கூடுமே அல்லாமல் பிறர் அறியக் கூடாது என முடிவுகொண்டு, இயற்கையின் ஈகையுடன் நெஞ்சம் நிரம்பாமல், பற்பல கருவிகளையும் கலன்களையும் செய்து கொள்கின்றனர். அத்தகைய செயல்களில் ஒன்றே அன்றே இந்தக் கார்க்கரும்பின் கமழாலை!

இயற்கையொடு எதிரிட்டு, இயற்கை தரும் பண்புகட்கு எதிர் பொருந்த, மாந்தர் பற்பல

செய்கின்றனராயினும், அவர்தம் செய்கையில் இயற்கையின் அமைதி இசைந்திராமல், செயற்கையின் மிகுதியே முனைந்து தோன்றுதல் கண்கூடு. இயற்கைச் சூழலில் கிடைக்கும் சுவைகள் மாந்தர் பயன்பாட்டுக்கு ஏற்றனவாக இருக்க, அவற்றோடு உள்ளம் எல்லைப்படாமல், அவர் தமக்கென மிகைச்சுவைகளைச் செய்து கொள்வதில் நாட்டம் வைக்கின்றனர். கரும்புச் சாற்றின் இனிப்பு யாதொரு யானிட முயற்சியுமின்றி எளிதில் கிடைப்பதாக, அதனுடன் விருப்பம் தீராமல், மாந்தர் இனிப்பின் உட்பொருளை இறுக்கி எடுக்க விரும்பி, இந்தக் கரும்புகளை ஆலைகளிலிட்டு அல்லல் படுத்துதல் என்னை ?

மாந்தர் தன்மை

1

மக்கள் அறிவாலும் ஆற்றலாலும் பல்வேறு படிமுறையில் நிற்பர். தன்மை என்பதொன்றுலும் மாந்தர் வேற்றுமைப்படுவர் என்பது பலரும அறிந்த தொன்றும். தன்மை என்பது ஆங்கிலத்தில் பெர்ஸனலிடி (Personality) எனப்படும். "இவன் தனக்கு அறிமுகமாவார் யாரையும் தன்பால் ஈர்த்துப் பிணித்துக்கொள்ளும் தன்மையை உடையவன்", எனவும்; "இவன், தன்னை அறிந்தவர்களை, இவனைவிட அவர்கள் எவ்வாற்றானும் தாழ்ந்தவர்கள் என அவர்களே நினைக்குமாறு, வெறுந்தோற்றத்தானேயும் செய்யும் தன்மை உள்ளவன்," எனவும்; "இவன், உண்மையில் சிறிதும் சிறப்பிலனாயினும் சென்றவிடமெல்லாம் சிறப்பாகக் கருதப்படற்கு உரிய தன்மையை உடையவன்," எனவும்; "இவன், அலுவற்சாலையில் கடைப்படியில் இருப்பவனேயாயினும், மிக்குயர்ந்த படியில் உள்ளாரும் இவனை நச்சும்படி நிற்கும் தன்மை உள்ளவன்," எனவும்; "முதன்முறை

காணும்பொழுதே இவள் கற்புடையாள் எனப் பிறர் அறிதற்குரிய தன்மை இவள்பால் விளங்குகின்றது," எனவும்; "இவனைக் கண்டவுடனே இவன்றன் கல்வியினையாதல், பண்பினையாதல் அறிதற்கு நினையாமல் இவன் வெறுக்கத் தக்கவன் எனப் பிறர் எண்ணுதற்குரிய தன்மையை உடையவன் இவன்," எனவும்; "எத்துணை அன்புடனாயினும் குழவிகளை அழைப்பினும் குழவிகள் இவனை விரும்பி அணுகாமைக்குரிய தன்மை உள்ளவன் இவன்," எனவும் வழக்காற்றிலுள்ள பொது மாற்றங்களை நாம் மிகுதியும் கேள்வி வாயிலாக அறிந்திருக்கின்றோம்.

மேற்சென்ற எடுத்துக்காட்டுக்களில் கூறப்பட்ட தன்மையே ஆங்கிலத்தில் பெர்ஸனலிடி எனப்படுவது. இத்தன்மையின் ஒரு வகையே இக்காலத் தமிழநாட்டு வழக்காற்றில் 'முகராசி' எனப்படுகின்றது. "திருவுடை மன்னரைக்காணின், திருமாலைக் கண்டேனே என்னும்," என்ற இடத்தும்," "திரு என்பது கண்டாரால் விரும்பப்படும் தன்மை நோக்கம்," என்னும் திருக்கோவையார் உரையிடத்தும் கூறப்பட்ட திரு என்பது, தன்மையின் உயர் வெல்லையாம். (Thiru is the culmination of Personality.) திருவாளன் என்னும் இறைப்பெயரும் நிறைந்த தன்மையினைக் (Absolute Personality) காட்டுவதேயாம்.

(The word Thiruvalan signifies the absoluteness of Personality inherent in God-Hood.) திருக்கோவை-யார் உரையாசிரியர் திருவையும் தன்மையையும் இயைத்துக் கூறியது எம் கொள்கையை வலி-யுறுத்துகின்றது.

மேற்சென்ற எடுத்துக்காட்டுக்களில் உள்ள தன்மையின் வகைகளைத் திரட்டி அறியின், தன்மையின் ஆக்கம் சிறிது புலனும். இன்-சொல்லாடல், பணிவு, பயனில மொழியாமை, பெரியாரைச் சார்ந்தொழுதல், அமைந்த உள்ள இயல்பு, வணங்கிய வாய்மை, நுணங்கிய கேள்வி, இன்முகத்தொடு கூறல் என்பனவும் பிறவும் தன்மையாக்கத்தின் பகுதிகளாம். "ஆயின், மேற் கூறப்பட்டவை யாவும் ஒழுக்-கத்தின் பாற்பட்டவை ஆதலின், ஒழுக்கமுடை-மையே தன்மை உடைமையாம் எனக் கூறல் அமையாதோ?" எனின், சிறிதே அமையுமன்றி, முழுவதும் அமையாதென்பதே துணிபு. என்னே? தன்மை என்பது நற்பண்களையாதல் தீயபண்பு-களையாதல் தன்னுள் கொண்டிருத்தலன்றியும், அவையிற்றின் வேருய், பிரித்தறிதற்கியலாத ஒரு சிறப்பையும் உடைத்தாயிருக்கின்றது. ஒருவற்குப் பல நற்பண்புகளிருந்தும் அவனைக் கண்டவுடனே இவன் வன்றன்மை (Forceful Personality) உடையான் என்ருதல், இவன் இன்-

றன்மை (Pleasing Personality) உடையான் என்று-தல், இவன் அச்சந்தரும் தன்மை (Awe - inspiring Personality) உடையான் என்றுதல் துணிந்து கூறல் இயல்வதில்லை. எனவே, ஈண்டு, வெறும்-பண்புக் கூட்டமே தன்மையாக்கமாம் எனத் துணிதல் ஏற்புடைத்தன்று. "ஆயின் தன்மை-யின் சிறப்பியல்புதானியாதோ?" எனின், அது கலையாராய்ச்சி அறிவிற்குப் புலனாகாத, நுகர்ச்சியினுக்கே (Experience) புலனும் ஒன்றும் எனவே கூறுதல்வேண்டும். மேனாட்டு உளநூற்-புலவர்கள் நுண்பொருள்களையும் பருப்பொருள்-களால் அறிய விழையும் இயல்பினர்களாதலின், நுகர்ச்சியின்பாற் பட்டவைகளையும் அறிவின்-பாற்படுத்தி ஆராய்ந்தறிய விழைபவர்களாத-லின், தன்மையின் இயல்பை ஒருவாறு துணிந்-துள்ளார்கள். அஃதாவது, ஒருவனுடைய ஒழுக்க முறைசள் அவனிடத்துள்ள எச்சிறப்-பினைச் சார்ந்து நிற்கின்றனவோ, அச்சிறப்பாம் தன்மையே தன்மை எனப்படும் என்பது. ஒருவனுடைய தன்மையைத் துணியவேண்டின், அவன் பல காலத்தும், பல இடத்தும், ஒழுகின முறைகளையெல்லாம் ஓர்ந்தே துணியவேண்டும். என்பது உளநூற் புலவர் தம் கொள்கையாம்.

2

1. ஒருவனது உடலமைப்பு (Physique) அவன்றன் தன்மையின் ஒருறுப்பாம். உடற்பருமை உள்ளாரைக் குடும்பத் திருவினைக் கருவினைக் காலங்களில் (On auspicious and inauspicious ceremonial occasions) நம்மவரில் பலர் மிகு மதிப்பைப் புலப்படுத்தி வரவேற்பது கண்கூடு; ஆகலான், உடலமைப்பின் உண்மை, தன்மையாக்கத்திற்கு இன்றியமையாது வேண்டப்படுவது புலனுகின்றது.

"சோடில்லை மேல்வெள்ளைச் சொக்கா
யில்லைநல்ல சோமனில்லை
பாடில்லை கையிற் பணமில்லை
தேகப் பருமனில்லை
வீடில்லை யாதொரு விருப்பு
மில்லை விவாகமது
நாடில்லை நீ நெஞ்ச மேயெந்ந
வாறினி நண்ணுவையே!"

என்னும் செய்யுளில் அருட்பேரொளி வள்ளலார், 'தேகப் பருமன் இல்லை' என்றதும் ஈண்டு உன்னற்பாலது. உடற்பருமை உள்ளானைப் பலரும் மதித்தலின், அவன் அவர்களிடத்தே இன்சொல் ஆடிக் கேளிக்கையாகவும் அளவளாவுகின்ருன். ஆயின், மெல்லிய கவர்ச்சியில்லா உடலினன் ஒருவன் பலராலும் நன்கு மதிக்கப்படானுதலின்,

அவன் அவர்கள்மாட்டுத் தன் உயர்வு தோற்று- வித்தாதல் தாழ்வு தோற்றுவித்தாதல் பழக வேண்டியவனாகின்றான். எனவே, அவன்றன் தன்மை, முன்னவன் தன்மையின் வேறுபட்ட- தாகின்றது, ஆகலான், உடலமைப்பால் தன்மை யாக்கம் ஒரு வகையான் நிலைபெறெய்துகின்றது என்பது துணிபு. நிறைந்த கல்வியறிவுள்ளவன் ஒருவன் உடற்குறளினனாய் இருக்கிறானாதலின் யாவரும் அவனைப் பொருட்படுத்தி மதிப்ப- தில்லை. எனவே, அவர்கள் மாட்டு அவனுக்கு எழும் மெய்ப் பாடுகள் அவனை விரைவில் கடுஞ்- சொல்லனாகவும், கொடுஞ்சீற்றத்தனாகவும், அன்பிலா நெஞ்சினனாகவும் மாற்றிவிடுகின்றன, ஆகலான், அவனது தன்மை பெருமாற்றத்தினை எய்துகின்றது. அவனே உடற்பருமையனாயும். உடற்கட்டுடையனாயும் இருந்திருப்பின், பலரும் அவனை மதித்தலாலும், அவனுக்கு அடங்கி நிற்றலாலும் அவனகத்தே எழும் மெய்ப்பாடு கள் அவனை வன்றன்மையனாகவும், (Forcefu Personality) அச்சந் தரும் தன்மையனாகவும் (Awe- inspiring Personality) நிலைப்படுத்தியிருக்கும்.

2. ஒருவனது மீப்பண்பு (Temperament) என்ப தும் அவன் தன்மையின் ஒருறுப்பாம். சிலர் பல நற்பண்புகளை உடையராயிருப்பர். ஆனால், அவர் விரைவிற் சினங்கொள்ளும் இயல்பின- ராயும் இருப்பர். இவ்விரைவிற் சினங்கொள்ளும்

இயல்பே ஈண்டு அவர்தம் மீப்பண்பு எனப்படுவது. சிலர், தம் வாழ்க்கையில் துன்பினையே நுகர்வாராயிருப்பினும், என்றும் இன்சொல்லாடல் என்னும் மீப்பண்பினை உடையராயிருப்பர். சிலர் தம் வாழ்க்கையில் இன்பங்களையே நுகர்வாராயிருப்பினும் என்றும் உளச்சோர்வு (Melancholy) என்னும் மீப்பண்பினை உடையவராயிருப்பர். அன்றியும், ஆப்டிமிஸ்டிக் டெம்பரமெண்ட் (Optimistic temperament) எனவும், பெஸ்ஸிமிஸ்டிக் டெம்பரமெண்ட் (Pessimistic temperament) எனவும் பேசப்படும் உளமீதூர்வு மீப்பண்பு, உள அயர்வு மீப்பண்பு என்னும் மீப்பண்புகளும் உள.

தன்மையின் உறுப்புக்களுட் சிறந்தது அறிவாம். தெள்ளிய அறிவுடையான் ஒள்ளிய தன்மையினன் (Graceful Personality) ஆவான். அறிவுடையான் தன் சுற்றத்துடன் (Environment) ஒழுக வேண்டிய முறையில் ஒழுகுவான்: அவ்வாற்றான் தன் தன்மை நல்லாக்கம் அடையப் பெறுவான். ஆயின், அறிவிலாதான் தன் சுற்றத்துடன் ஒழுகலாற்றான் ஒழுகானாய்த் தன் தன்மையாக்கம் சிதைவுறப் பெறுவான். 'கூர்த்த அறிவுடையாரும் தன்மை நல்லாக்கமின்றி இருப்பக் காண்கின்றோமே?' எனின், அதன் அமைவு கூறுதும். கூர்த்த அறிவுடையாருட்சிலர் பள்ளிச் சிறாராய் இருந்த ஞான்று அவர்தம் பெற்றோரால் நன்கு வளர்க்கப் பெறு-

4

தவராவார். ஒரு தந்தை, தன் மைந்தன் கூர்த்த அறிவினனாயிருத்தலின், பிற சிறுவர்களுடன் அவன் பழகிக் கெடா வண்ணம் வளர்க்க வேண்டும் எனக் கருதி, மிகைபட அடக்கி வளர்ப்பானேயாயின், அம்மைந்தன் தன்மை நல்லாக்கம் பெறுமாறு யாது? பல்வகைச் சுற்றத்துடனும் பழகி, நன்மை தீமைகளைத் தன் அறிவாலும், பெரியாரின் கண்ணோட்டத்தாலும் பிரித்தறியுமாறும், இணக்கம் ஆராய்ந்தறிந்து இணங்குமாறும், பிற மக்களின் உளப்பான்மை வகைகளை நன்கு ஆராய்ந்தறியுமாறும், ஒரு கூர்த்த அறிவுடைய சிறுவன் வளர்க்கப்படானாயின், அவன் தன்மை நல்லாக்கம் பெறுமாறு இல்லை.

ஒருவனது தன்மை நல்லாக்கம் பெறுவது அவனுடன் இயைபுகொண்ட சுற்றத்தின் இயல்பானும் என்பது உளநூல் புலவர்தங் கொள்கை. இதனை ஈண்டு விரிப்பாம்; பச்சிளங்குழவியாய் இருக்கும் ஞான்று குழவியின் தன்மை பெரும்பாலும் பெற்றோர்களால் நிச்சயிக்கப் படுகின்றது என்பது கண்கூடு. குழவியின் விழைவுகளை எல்லாம் குழவியே தெரிந்து நிறைவேற்றிக்கொள்ளுதல் இயலாத தொன்றும். ஆகலான், குழவியின் பெற்றோர்களே குழவிக்கு விழைவு நிறைவேற்றம் செய்தல் வேண்டும். எனவே, குழவியின் தன்மை பிறரைச் சார்ந்து நிற்ப-

O-,6NB55,S
N48

தோன்றுகின்றது. (The Personality of the child is one of dependence). நான்கு அல்லது ஐந்து ஆண்டுகள் நிறையப்பெற்று, ஓர் உடன் பிறப்-டைக்கொண்ட குழந்தையின் தன்மையாக்கம் சிறிது முதிர்ச்சியடைகின்றது. இம்முதிர்ச்சி நன்முறையிலேனும் தீய முறையிலேனும் நிகழ்வதொன்றும். பெற்றோர்கள் தங்கள் இளைய உடன்பிறப்பை மிகுதியாக உன்னிப்பதைக் கண்டு சில குழந்தைகள் பொறாமை கொள்ளும்; சில குழந்தைகள் தாமும் இனித் தம் நலம் கருதாது, தம் பெற்றோர்களைப் போன்று, தம் இளைய உடன் பிறப்பை நன்கு உன்னிக்க வேண்-டும் எனக் கருதும். உடன் பிறப்பின் சார்பால் சில குழந்தைகளின் தன்மையில் பொறாமை எனும் குற்றம் புகுவதும், சில குழந்தைகளின் தன்மையில் தந்நலங் கருதாது பிறர்நலங்கருதும் நற்பான்மை புகுவதும் அக்குழந்தைகளின் எதிர்காலத் தன்மையாக்கத்தை நிச்சயிக்கின்றன.

முதற்கண் தன் தன்மையாக்கம் அடைதற்-குத் தன் பெற்றோரைச் சார்ந்து நின்ற பச்சிளங்-குழவி, நான்கு அல்லது ஐந்து ஆண்டுள்ள குழந்தையாகும்பொழுது தன் தன்மையைத் தானே நிச்சயித்துக்கொள்ளச் சிறிது சிறிதாகத் தொடங்குகின்றது. அக்கால் தான் பிறர் மாட்டுச் செய்யத் தக்கனவற்றையும், தன் மாட்டுப் பிறர் செய்யத் தக்கனவற்றையும் அறியும் அறிவு நிலைப்-

68646

பட்டு, அவ்வறிவு வழியான் ஒழுகலாற்ருன் தன்மை நிலைபேறு எய்துகின்றது.

பள்ளிச் சிறுவனாகவாதல் பள்ளிச் சிறுமியாகவாதல் விளங்கும் காலம் வந்துறுதலும், சிறுவர் சிறுமியரின் கடப்பாடுகள் மிகுதிப்படுகின்றன. அன்றியும், பெற்ருேர், ஆசிரியர் முதலிய பிறர் அச்சிறுவர் சிறுமியர்மாட்டுச் செய்யத்தக்க கடப்பாடுகளும் மிகுதிப்படுகின்றன. இவ்விரு கடப்பாடுகளையும் அவ்வவர் ஆற்று மாற்ருல் அவ்வவர்க்குரிய தன்மையாக்கம் எதிர் எதிர் நிலைபேறு எய்துகின்றது.

பள்ளி வாழ்க்கைக்குப் பிறகு தொழில் வாழ்க்கை எழுகின்றது. ஈண்டுத் தனி மகன் குழுவிற்குச் செய்தக்க கடப்பாடுகளும், குழு தனி மகற்குச் செய்தக்க கடப்பாடுகளும் மேலும் பெருக்கம் அடைகின்றன. இப்பெருகிய கடப்பாடுகளை ஆற்றுமாற்ருல் தனி மகனும் குழுவும் தன்மை ஆக்கம்பெறுகின்றனர். ஆயின், குழுவிற்கும் ஒரு தன்மையுளதோ எனும் ஐயம் ஈண்டு எழும். குழூவிற்கும் தன்மையுண்டு; இறைப்பொருட்கும் தன்மையுண்டு என்பதே உளநூல் புலவர்தங் கொள்கையாம். (Note such saying as "The whole army acted as one person.")

தொழில் வாழ்க்கையோடு இயைந்து மனைவாழ்க்கை எழுங்கால், இல்லத்தார் ஐப்புலத்-

தார்க்காற்ற வேண்டிய கடப்பாடுகளும், அவ்வைம்புலத்தார் இல்லத்தார்க்கு எதிராற்ற வேண்டிய கடப்பாடுகளும் பெருகுகின்றன. இக்கடப்பாடுகளை அவ்வவர் ஆற்றுமாற்றால் அவ்வவர்க்கும் எதிரவர்க்கும் தன்மையாக்கம் நிலைபேறு எய்துகின்றது.

இதுகாறும் எழுதியவற்றால், ஒருவனது தன்மை ஆக்கமடையுமாறு நன்கு புலனாகின்றது. தனி மகனாய ஒருவன் தன் மாட்டுப் பிறர் இன்னின்ன கடப்பாடுகள் ஆற்றற்குரியர் என எதிர்பார்த்தலும், தான் பிறர்மாட்டு இன்னின்ன கடப்பாடுகள் ஆற்றற்குரியன் என அறிதலும், ஆய இவ்விரு வகை முறையில் ஒழுகலாற்றான் அவனது தன்மை தேற்றம் எய்துகின்றது என்பது துணிபு. தனிமகற்கும் குழுவிற்கும் இடையுள்ள உளச் சார்பான இயைபு அமைவு உடைத்தாயின் அன்றி, தனி மகனின் தன்மை ஆக்கம் அடையாது எனும் உண்மை ஈண்டு அறிதற்பாலது. (The Personality of an individual depends upon the adjustment (அமைவு) which he maintains with reference to the demands of society on him.)

மாந்தர் மெய்ப்பாடு

மெய்ப்பாடு என்பது ஒருவன் உள்ளத்தே நிகழும் நிகழ்ச்சி, அங்கு நிகழ்ந்தவாறே புறத்தார்க்குப் புலப்படுவதோர் வழியால் வெளிப்படுதலாம். இதனை, வீரசோழிய உரைகாரர் 'மெய்க்கட்பட்டு விளங்கிய தோற்றம்' என்பர். ஒல்காப் புகழ்த் தொல்காப்பியர் மெய்ப்பாடுகளை எண் வகையாக வகுத்தனர். அவை, நகை, அழுகை, இளிவரல், மருட்கை, அச்சம், பெருமிதம், வெகுளி, உவகை என்பன. மேல்நாட்டு உளநூற்புலவர் மேலும் பலவகை மொழிவர். ஆயினும், அவையெல்லாம் இவ்வெட்டனுள் அடங்குவன என்பது ஒருதலை.

உள்ளத்தே நிகழும் உணர்ச்சிகளாகிய நிகழ்ச்சிகள், முகமாற்றத்தாலும், மற்ற உறுப்புக்களின் நிலை வேறுபாட்டாலும், புறத்தார்க்குப் புலனும். எனவே, அவை மெய்ப்பாடுகள் எனப்பட்டன. ஆங்கிலத்தில் அவை இமோஷன்ஸ் (Emotions) எனப்பட்டன. புறத்தார்க்குப் புலனுகாமல், நுகர்வான் ஒருவனுக்கே புலனும்

உள்ள உணர்ச்சிகளும் உள. அவைகளை நுண்ணுணர்ச்சிகள் எனக் கூறலாம். ஆங்கிலத்தில் அவை பீலிங்ஸ் (Feelings) எனப்பட்டன.

பொது இயல்பு

மெய்ப்பாட்டின் தன்மையைப் பற்றி மூவேறு கொள்கைகளை உள நூற்புலவர் கொண்டிருக்கின்றனர்.

1. உடலின் உள் உறுப்புக்களில் உண்டாகும் நிலை வேறுபாட்டால் அல்லது ஒரு வகை நெகிழ்ச்சியால், ஏற்படும் உணர்ச்சிதான் மெய்ப்பாடாகும் என்பது ஒரு கொள்கை.

. முன்னர் நுகர்ந்த இன்பங்களையும் துன்பங்களையும் தொடர்புபற்றி மீண்டும் நினைத்தலால் ஏற்படும உணர்ச்சியே மெய்ப்பாடெனப்படுவது என்பது மற்றொரு கொள்கை.

3. உணர்ச்சிகளை வெளிப்படப் புலப்படுத்துவதாகிய உறுப்புக்களின் அசைவு முதலிய செய்கைகளே மெய்ப்பாடுகளாம் என்பது பிறிதொரு கொள்கை.

இம்மூன்று கொள்கைகளையும் விடுத்து, எடுத்துக்காட்டுக்களால் மெய்ப்பாட்டின் தன்மையை ஆராய்வோம்:

1. பரந்த தன்மை: மெய்ப்பாடு ஒரு குறிப்பிட்ட இனத்திற்கே உரியதன்று; எல்லா இனங்-

கட்கும் உரியது. ஓரறிவு படைத்த உயிர்கள் தொடங்கி ஆறறிவுபடைத்த மக்கள் இறுதியாக உள்ள பல இனங்கட்கும்மெய்ப்பாடு உரியது, பூனையும் தன் குட்டியைத் துன்புறுத்துவார்பால் சினங்கொள்ளும்; குழவியும் தன் விளையாட்டுக் கருவிகளைக் கவர்ந்துகொண்டார்பால் கோபமுறும்; 'குணமென்னும் குன்றேறி நின்ற'ரும் மடமையுள்ள மக்கள்பால் பெருஞ் சீற்றம் கொள்வர். அவ்வாறே அச்சம், உவகை முதலிய பிற மெய்ப்பாடுகளும் எல்லா இனங்கட்கும் உரியன. எனவே, மெய்ப்பாடு பரந்த தன்மையுடையது என்பது புலனாகின்றது.

2. பன்மைச் சார்பு :—ஒரு குறிப்பிட்ட மெய்ப்பாடு பலவகைச் சார்புகளாலும் எழும். எடுத்துக்காட்டாக, சினம் அச்சத்தாலும் எழும், பெருவன்மையுடைமையாலும் எழும், பொறுமையாலும் எழும், பிற சார்புகளாலும் எழும் ஒரு நாய்க்குப் பல சார்புகளால் கோபம் உண்டாக்கலாம். எலும்பைக் கடித்துத் தின்னும்பொழுது அதற்கு இடையூறு செய்தாலும், அதன் வாலைப்பற்றி இழுத்தாலும், அதன் குட்டிகளைத் துன்புறுத்தினாலும், நாய்க்குக் கோபம் உண்டாகும்.

3. முன்னிலைமைத் தொடர்பு :—ஒரு குறிப்பிட்ட மெய்ப்பாடு தோன்றுவதற்கும், அதன்

வன்மைக்கும் சிறந்த சார்பாகவுள்ளது, உள்ளத்-தின் முன்னிலைமையே யாகும். விளையாட்டுக் கருவியைக் கவர்ந்துகொண்டவர்பால் குழவிக்-குச் சினம் எழுவது, அக்குழவிக்கு விளையாட்-டின்மேல் உள்ள விருப்பத்தாலேயாம். அவ்-வாறே, எலும்பின்மேலுள்ள விருப்பத்தால், அதைப் பிடுங்கினவர்பால் நாய் கோபம் கொள்-கின்றது. ஒரு தீய விலங்கைக் கண்டு அச்சம் என்னும் மெய்ப்பாட்டினை அடைகின்றவன், உயிரிச்சை என்னும் முன்னிலைமைச் சார்பாகவே அம்மெய்ப்பாட்டினை அடைகின்றான். தான் விரும்பியிருந்த கூட்டுறவு இன்பத்துக்குத் தடையாக இருப்பதால்தான் ஒரு சேங்கன்று மற்றொரு சேங்கன்றிடத்துக் கோபம் என்னும் மெய்ப்பாட்டினை அடைகின்றது.

. மெய்ப்பாட்டுப் பின்னிலையல்:—இஃது ஆங்கிலத்தில் இமோஷனல் மூட் (Emotional Mood) என்று கூறப்படும். மெய்ப்பாட்டின் தோற்றத்-துக்குரிய நிலைமை நீங்கின பிறகும், அம்மெய்ப்-பாட்டின் தன்மை, உள்ளத்தில் சில காலம் ஆழ்ந்து நிற்கும். இதுவே மெய்ப்பாட்டுப் பின்னிலையல் எனப்படும். வீட்டில் மனையாளுடன் சினம் கொண்ட ஆசிரியர், பள்ளியில் மாணவர்கள் மேலும் சினங்காட்டுவதும், தலைவனால் கண்டிக்கப்பட்டு வீடு சென்ற வேலையாள் தன்

மனைவி மக்களிடத்தே கோபம் கொள்ளுவதும், சில எடுத்துக் காட்டுக்களாம்.

மெய்ப்பாடுகளும் உறுப்பசைவுகளும்

நகையாலும் விளையாட்டாலும் ஒரு குழவி இன்பமாயிருத்தலை அறியலாம். வாலாட்டத்தால் நாய் இன்பமாயிருத்தலை அறியலாம். மனிதனுடைய முகத்தாலும் குரலாலும் அவனுடைய மெய்ப்பாட்டின் தன்மையை அறியலாம். புன்னகை, பெருநகை, கைகொட்டடல், உரத்துப்பேசல், தேம்பிப் பேசல், அலறல், வீறிட்டுக் கூவல், குதித்துப் பேசல் முதலிய செய்கைகள் மெய்ப்பாட்டின் அறிகுறிகள். சில உளநூற்புலவர்கள் இச்செய்கைகள் யாவும் விலங்குப் பிறப்பிலிருந்து மானிடப் பிறப்பு ஏற்பட்ட காலத்து உடன் தொடர்ந்தவை என்பர். எடுத்துக்காட்டாக, இதழ்களை விரித்துப் பற்களைக் கடித்தல் இன்றளவும் மனிதனுடைய கோபக் குறியாய் இருக்கின்றது. இது, புலி, சிங்கம், நாய் முதலிய விலங்குகளின் கோபக் குறியை ஒத்திருத்தலை நாம் அறிவோம். "வேண்டா," "இல்லை" என விடை கூற விரும்புவான் ஒருவன், தன் தலையை ஒரு புறத்திருந்து மறு புறம் அசைத்தல் குழவிப் பருவத்

திருந்து தொடர்ந்து வந்திருக்கின்றது. பேச அறியாத குழவி தனக்கு வேண்டாத உணவை உட்கொள்ள மறுத்தற்குத் தலையை அசைக்கின்றது. அவ்வழக்கம் ஆண்டு பலவாயினும் நீங்காமல் தொடர்ந்தே நிற்கின்றது. வெறுப்புக் குறிப்பைக் காட்டுவதற்கு நாம் மூக்கால் "ங்ஹ்ூ, ங்ஹ்ூ" என்பது வழக்கம். முதன் முதலில் இச்செய்கை தீய நாற்றம் மூக்குள் புகாமற் காத்தற்கு ஏற்பட்டுப் பிறகு வெறுப்பினை உணர்த்தும் அறிகுறி ஆயிற்று. மனிதனுக்கு வயது ஏறஏற மெய்ப்பாடுகளைப் புறத்தார்க்குப் புலனாகாவண்ணம் அடக்கும் வன்மையும் வளர்கின்றது. சிறப்பாக, கோபம், அச்சம், வெறுப்பு முதலிய தீய பயன் தரும் மெய்ப்பாடுகளை, மனிதன் தன்னலத்திற்காகவே, வெளிப்படுத்தாமல் இருக்கவேண்டிய நிலைமையில் நிற்கின்றான்.

மனிதனுடைய முகக் குறிப்பால், நாம் நற்பயனுடைய மெய்ப்பாடுகளை மிக எளிதில் அறியலாம். துன்பச் சார்பான மெய்ப்பாடுகள் மனிதனுடைய அடக்கும் ஆற்றலை மீறி, அவன் முகக் குறிப்பில் புலனாகின்றன. "அடுத்தது காட்டும் பளிங்குபோல் நெஞ்சங் கடுத்தது காட்டும் முகம்," என்னும் குறளும், "நெஞ்சம் இனித்தது காட்டும் முகம்" என்னாமல் "நெஞ்சம் கடுத்தது

காட்டும் முகம்,'' என்றே குறிப்பிட்டமை யன்றி உன்னற்பாலது. நம் பழந்தமிழறிஞர் உளநூற் புலமையை எத்துணை பெற்றிருந்தனர் என்பது இதனாற் புலனாகின்றது.

மெய்ப்பாடும் குரல் மாற்றமும்

முகக் குறிப்பால் மெய்ப்பாடுகளை அறிவதைவிட, குரற்குறிப்பால் அவற்றை அறிதல் மிகவும் எளிது. நாடகத்தில் நடிகர்களுடைய மெய்ப்பாடுகளை அவர்களுடைய முகக் குறிப்பால் அறிவதைவிட, குரற் குறிப்பால் எளிதாக அறிகிறோம். பாடுங்குரலால் அறிவதைவிட, பேசுங்குரலால் மிக எளிதாக மெய்ப்பாடுகளை அறியலாம். பாடும்பொழுது இசை விரவியிருத்தலால் நாம் மெய்ப்பாடுகளை எளிதில் பிரித்துப் புலப்படுத்தவும் உணரவும் இயல்வதில்லை. ஆனால், பேசும்பொழுது, கோபத்துடன் வினவல், கோபத்துடன் விடை கூறல், இரக்கத்துடன் மொழிதல், துன்பத்துடன் பேசல், வெறுப்புடன் புகலல் மன வன்மையுடன் முடிவு கூறல், ஏளனமாக மொழிதல், அன்புடன் சொல்லாடல் முதலிய பல வேறு நுணுக்கங்களைக் கொண்ட மெய்ப்பாடுகளை நாம் அறியக் லாம். 'இல்லை' என்னும் சொல்லை-

கூறுமிடத்து இன்பத்துடனுதல், அன்புடனுதல், வெறுப்புடனுதல் சீற்றத்துடனுதல், இரக்கத்துடனுதல் கூறலாம். இவ்வின்பம், அன்பு, வெறுப்பு, சீற்றம், இரக்கம் என்னும் மெய்ப்பாடுகளை நாம் குரலின் உரத்தாலும், நயத்தாலும், இடைப்பட்ட பலகுரல் மாற்றங்களாலும் மிக எளிதாக அறியலாம்.

ஒன்றற்கொன்று தொடர்புள்ள மெய்ப்பாடுகள்

இன்பம், வருத்தம், சினம், அச்சம் என்னும் நான்கு மெய்ப்பாடுகளும் ஒன்றற்கொன்று தொடர்புள்ளவை என்பது சில உளநூற் புலவருடைய கொள்கை. இன்பமும் சினமும் ஊக்கத்தை அளிக்கும் மெய்ப்பாடுகள் என்பதும் வருத்தமும் அச்சமும் சோர்வினைத்தரும் மெய்ப்பாடுகள் என்பதும் சிலருடைய கொள்கை. அச்சத்தால் சினம் உண்டாதலும், சினத்தால் அச்சம் உண்டாதலும் உண்டு. உடல் வன்மையுடையவனைப் பகைக்கும் உடல் நலிந்தவன் ஒருவன், முதற்கண் அச்சங்கொண்டு பிறகு சினங் கொள்வது நாம் அறிந்ததே. "சினம் அளவுக்கு மிஞ்சினுல் என்ன தகாத காரியத்தைச் செய்துவிடுவோமோ!" என்று அச்சங் கொள்ளும் மக்களையும் நாம் அறிவோம். நாய்க்கு அஞ்சும் பூனை, அச்சம் அளவுக்கு

மிஞ்சினுல் மிகுந்த சினங்கொண்டு நாயின்மேற் பாய்வதும் நாம் அறிந்ததே.

மெய்ப்பாட்டைப் பற்றிய ஒரு கொள்கை

மெய்ப்பாட்டைப் பற்றிச் சில உள நூற் புலவர் கொண்டுள்ள கொள்கையை ஓர் எடுத்துக்காட்டைக் கொண்டு ஆராய்வோம். ஒருவன் தனிவழியாகச் செல்லும் பொழுது ஒரு வேங்கையைக் கண்ணுறுகின்ருன். உடனே ஓடி ஒளிந்துகொள்கின்ருன். அவன் ஓடத்தொடங்கின பிறகே அச்சங் கொள்கின்ருன் என்பது சிலருடைய கொள்கை. ஆனுல், உளநூல் வல்லாருள் பெரும்பகுதியாருடைய கொள்கை, அச்சங் கொண்டபிறகே ஓடுகின்ருன் என்பது; இவ்விரண்டனுள் பின்னர்க் கூறப்பட்டதே நேர்மையான கொள்கையாம். அம்மனிதன் ஓடாவிட்டால், அவன் அஞ்சுகின்ருன் என்பது புலனுகாது; அன்றியும், அவன் அஞ்சாவிட்டால், ஓடவேண்டுவதில்லை; எனவே, ஓட்டமும் அச்சமும் தொடர்புடையவை; எனவே, ஓட்டமே அச்சம், அச்சமே ஓட்டம் என்பர் மேற்குறிப்பிட்ட கொள்கையர். இது தொடர்புள்ள இரு பொருள்களை ஒரு பொருளாக மயங்கும் குற்றமாம். மேற்கூறப்பட்ட எடுத்துக்காட்டில், வேங்கையைக்

கண்டவுடன், அம்மனிதன் தன் உயிருக்கு நேரும் கெடுதியை உணர்ந்து அச்சம் கொண்டு, மேலும் வாழவேண்டும் என்னும் விருப்பினை உடையவனாதலின், ஓடி ஒளிந்துகொள்கின்றான். உயிரிச்சை என்னும் உள்ளத்தின் முன்னிலைமையால், வேங்கையைக் கண்டவுடன் அச்சம் என்னும் மெய்ப்பாடு தோன்றுகின்றது என்பதுதான் உண்மையான முடிபு.

மாந்தர் உட்பாடு

உட்பாடு என்பது ஒரு நுண்ணிய உள்ள எழுச்சி அது பல வகைப்படும். அஃது உள்ளத்தின் கண் யாதொரு முயற்சியுமின்றித் தோன்றுவது. அது புறப் பொருள் சார்பு பற்றி நிகழும். அவ்வாறு நிகழும் ஞான்று யாதாமொரு மெய்ப்பாட்டினை உடன் தோற்றுவிக்கும். பின்னர் எச்சார்பு பற்றி எழுந்ததோ, அச்சார்பினை அடையுமாறு உடலைத் தொழிற்படுத்தும். அதனை ஓர் எடுத்துக்காட்டால் விளக்குவோம்.

வனத்தின் வழியாகச் செல்வானொருவன் ஒரு வேங்கையைக் கண்ணுறுகின்றான். உடனே சிறிதும் கால இடையீடின்றி அவன் உளத்தே ஓர் உட்பாடு எழுகின்றது. அதன் தன்மையைச் சுட்டியறிய நமக்கு இயல்வதில்லை. அவ்வுட்பாடு அச்சம் என்னும் மெய்ப் பாடாகத் தொடர்ந்த பின்னரே, சுட்டறிவுக்கு உட்படுகின்றது. இஃது இயற்கையின் அமைப்பு. இவ்வாறே ஒவ்வொரு மெய்ப்பாட்டுக்கும் அடிப்படையாக ஒவ்வொர் உட்பாடு உண்டு. தன்னைத் துன்புறுத்தின சிறுவனைக்

காணும் போதெல்லாம் பூனைக்கு ஓர் உட்பாடு உண்டாகின்றது. இவ்வுட்பாடு உடனே சினம் என்னும் மெய்ப்பாடாக மாறுகின்றது. பின்னர் சீறுதல் என்னும் தொழிற்பாடு தோன்றுகின்றது. எனவே, புறப்பொருள் சார்பால் முதற்கண் உட்பாடு தோன்றி, அதன் பின் மெய்ப்பாடு எழுச்சியுற்று, அதன் பின்னரே தொழிற்பாடு நிகழ்கின்றது என்பது தெளிவு.

மாந்தர்க்கு இயல்பாய உட்பாடுகள் மூவகைப்படுவன. அவை முறையே,

1. தற்சார்பின் உட்பாடுகள்
2. இனச்சார்பின் உட்பாடுகள்
3. புணர்ச்சிச் சார்பின் உட்பாடுகள்

என்பன. ஆங்கிலத்தில் அவை முறையே,

1. ஸெல்ப் இன்ஸ்டிங்ட்ஸ் (Self Instincts)
2. ஹெர்ட் இன்ஸ்டிங்ட்ஸ் (Herd Instincts)
3. ஸெக்ஸ் இன்ஸ்டிங்ட்ஸ் (Sex Instincts)

எனப்படும். இம்மூவகை உட்பாடுகளும் மாந்தர் உளத்தே ஆழ்ந்து ஊன்றி நிற்பன. இவைகளை மும் முதற் பேருட்பாடுகள் எனக் கூறலாம். ஆங்கிலத்தில் இவைகளை 'தி த்ரி க்ரேட் ப்ரைமரி இன்ஸ்டிங்ட்ஸ்' (The Three Great Primary Instincts) என்பர்.

சில உள நூற்புலவர் உட்பாடுகளைப் பன்னிரண்டாகப் பிரிக்கின்றனர். இவ்வுட்பாடுகளின்

முதிர்ச்சிகளாகிய பன்னிரண்டு மெய்ப்பாடுகளை யும் அவர்கள் குறித்திருக்கின்றார்கள். அவை கீழ் வருவன:

எண்	உட்பாடுகள்	மெய்ப்பாடுகள்
1	ஓட்டம்	அச்சம்
2	எதிர்ப்பு	சினம்
3	நீக்கம்	வெறுப்பு
4	வியப்பு	விந்தை
5	தன்னுறுதி	இறும்பூது
6	தன்னிழிவு	சிறுமை
7	தாய்மை	மென்மை
8	மக்கட்பேற்றுவேட்கை	காமம்
9	உணவூட்டல்	
10	இனச்சார்புவிழைவு	
11	பொருள்திரட்சி விழைவு	
12	ஆக்க விழைவு	

இறுதியில் கூறப்பட்ட நான்கு உட்பாடு களுக்கு உரிய மெய்ப்பாடுகளுக்கு ஏற்ற பெயர் கள் ஆங்கிலத்திலாதல் தமிழிலாதல் இல. மேற் கூறப்பட்ட உட்பாடுகளும் மெய்ப்பாடுகளும் ஆங்கிலத்தில் கீழ் வருமாறு பெயர் பெற்றிருக் கின்றன:

No.	Instincts.	Emotions.
1	Flight	Fear
2	Pugnacity	Anger
3	Repulsion	Disgust
4	Curiosity	Wonder
5	Self-assertion	Elation
6	Self-abasement	Subjection
7	Parental Instinct	Tenderness
8	Reproduction	Sex
9	Feeding	
10	Gregariousness	
11	Acquisition	
12	Construction	

இனி, மேற்கூறப்பட்ட அமைப்பில் (Table) உள்ள சிலவற்றை விளக்கும் வழியான் உட்பாட் டின் உண்மைத் தன்மையைத் தெரிவிப்போம்:

உண்மை வீரன் ஒருவன் ஒரு சாலை வழியா கச் செல்லும்பொழுது தன்னெதிரில் எளியாரை

வாட்டும் முரடன் ஒருவன் வருவதைக் காண்கின்றான். உடனே சிறிதும் கால இடையீடின்றி அம்முரடனைப் புடைக்க வேண்டும் என்னும் உட்பாடு உண்மை வீரன் உள்ளத்தில் எழுகின்றது. இதுதான் மேலமைப்பில் எதிர்ப்பு என்றது. இவ்வுட்பாடு விரைவில் சினம் என்னும் மெய்ப்பாடாய் மாறுகின்றது. யாதாமொரு கலையில் பெரும்புலமை பெற்றவன் ஒருவன் அக்கலையறிவுள்ளார் குழுமியுள்ள அவையின்கண் தன் கொள்கைகளைக் கூறும்போது ஒரு திண்ணிய உறுதியுடன் கூற விழைகின்றான்: தன்னுறுதி என்னும் உட்பாடு அவன் உள்ளத்தில் எழுகின்றது, உடனே அது இறும்பூது என்னும் மெய்ப்பாடாய் மாறுகின்றது. தன் புலமையின் பெருமையை அறிந்தவனாதலின், அவனை மீறி அவனுள்ளத்தில் தன்னுறுதி என்னும் உட்பாடு எழுகின்றது ஒரு பெரிய அறவோனைக் காணும் ஆன்ம வறியன் ஒருவன் உள்ளத்தில் அவனை மீறித் 'தன்னிழிவு' என்னும் உட்பாடு எழுகின்றது. பின்னர், அது சிறுமை என்னும் மெய்ப்பாடாய் மாறுகின்றது. சாலையின் வழியாகச் செல்வானொருவன் செய்மையில் கழைக்கூத்தாடிகள் கூட்டத்தைக் காண்கிறான். உடனே அவன் உள்ளத்தில் அக்கூத்தாடிகளின் திறமை

யைக் காண வேண்டும் என்னும் விழைவு எழு கின்றது. வியப்பு என்னும் உட்பாட்டுக்கு அவன் உட்படுகின்றான். பின்னரே அவன் விந்தை என் னும் மெய்ப்பாட்டினை நுகர்கின்றான்.

இலக்கியம்

1

ஒரு நூல், இலக்கியமாகக் கருதப்படுவதற்கு, இரண்டு தன்மைகளை உடைத்தாயிருத்தல் வேண்டும். ஒன்று, மாந்தர் யாவர்க்கும் பொதுவாகப் பயன்படும் பொருளையே நுதலும் தன்மை; மற்றொன்று நுதலும் பொருள் இன்பம் பயக்கும் வகையில் அழகுற அமைக்கப் பெற்றுள்ள தன்மை.

வாழ்க்கையில் தாங்கள் கண்ட உண்மைகளையும், நுகர்ந்த நுகர்ச்சிகளையும், பொதுவாக மாந்தர்களுக்குப் பயனுறும் பொருள்களைப் பற்றித் தாங்கள் கொண்டுள்ள எண்ணங்களையும் திரட்டிப் புலவர்கள் எழுதும் நூல்களே இலக்கியமாம். சுருங்கக் கூறுமிடத்து, வாழ்க்கையின் வழிகளை மொழியின் வாயிலாக விளக்குவதே இலக்கியம் என்பது பொருந்தும்.

ஓர் இலக்கிய ஆக்கத்திற்கு வேண்டப்படும் உறுப்புக்களை இரண்டு வகைகளாகப் பிரித்துக்

கூறலாம்: ஒன்று, இயற்கையாகவே தோன்று வது. அது பா, கட்டுரை, நாடகம், புனை கதை, சிறுகதை என்பவற்றைக் கொண்டது. மற்றொன்று, புலவனால் தோற்றுவிக்கப்படுவது. அது கருத்து, உணர்ச்சி, கற்பனை என்பவற்றைக் கொண்டது. ஒரு புலவன் தான் காணும் ஒரு வாழ்க்கை-நிகழ்ச்சியைப் பாவாக யாக்க விரும்புவன்; மற்றொரு நிகழ்ச்சியைக் கட்டுரையாகச் செய்ய விரும்புவன்; பிறிதொன்றை நாடகமாக அமைக்க விரும்புவன்; வேறொன்றைப் புனை கதையாக எழுத விரும்புவன். இவ்விருப்ப வேற்றுமைகளுக்கு முன்னிலை அவ்வந்நிகழ்ச்சிகள் அவனது உள்ளத்தில் எழுப்பும் உணர்ச்சிகளும் கருத்துகளும் வேறு வேருக இருத்தலேயாம். அப்புலவன் அந்நிகழ்ச்சிக்கு ஏற்றவாறு பா முதலிய உறுப்புக்களில் ஒன்ருல் இலக்கியத்தை ஆக்கத் துணிந்தபின், தன் திறமையினுல் தன்னுடைய கருத்து, உணர்ச்சி, கற்பனை என்பவற்றைத் தக்கவாறு கலந்து, படிப்பார்க்கும் கருத்து, உணர்ச்சி, கற்பனை என்பன தோன்றுமாறு தன் வினையைச் செய்து முடிக்கின்ருன். அவ்வாறு அவன் செய்யுங்கால், அவ்விலக்கியத்துக்குள் அழகு, முறைமை, கட்டமைப்பு, வன்மை (Beauty, Order, Symmetry' Effectiveness) என்பன விளங்குமாறு அவன் சிலயாப்பு முறைகளைக் கையாளவேண்-

டும். கருத்து, உணர்ச்சி, கற்பனை என்பவற்றேடு யாப்பு முறையும் புலவன் கையாளும் ஆக்கவுறுப்பாம்.

2

வாழ்க்கையின் வழிகளை மொழியின் வாயிலாக விளக்குவதே இலக்கியம் என்றதனுல் விளக்குவானுடைய கருத்துக்களும் நுகர்ச்சிகளுமே இலக்கியத்தைப் படிப்பார் கவனிக்க வேண்டுவன. அவ்வாறு கவனிக்குங்கால், ஆக்கியோனது வாழ்க்கை—நுகர்ச்சி சிறிதாயினும் பெரிதாயினும், அவனது எழுதுந் திறமை சிறிதாயினும் பெரிதாயினும், அவனுடைய கருத்துக்கள் ஏற்றனவாயினும், ஏலாதனவாயினும், அவன் தான் கண்டவற்றையும், எண்ணினவற்றையும், உணர்ந்தவற்றையும் உண்மையுடன் உரைக்கின்ருனு என்று தெரிந்துகோடல் இன்றியமையாதது. ஏனெனில் ஓர் இலக்கியத்தின் மதிப்பு அதை ஆக்கியோனது உண்மை நவிற்சியைச் சார்ந்து நிற்கும் அவ்வுண்மை நவிற்சி இல்லாதது இலக்கியமாகாது.

ஆக்கியோனது கருத்துச் செல்லும் வழியிலும், உணர்ச்சிபோகும் போக்கிலும், படிப்பவனது கருத்தும் உணர்ச்சியும் கலந்து சென்று, வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகள் ஆக்கியோனது உள்ளத்-

தில் எண்ணங்களைத் தூண்டின வகையையும், உணர்ச்சிகளை எழுப்பின வகையையும் நுணுகி உணர்ந்து, ஆக்கியோன் அந்நிகழ்ச்சிகளில் கண்ட உண்மைகளையும் அவன் மேற்கொண்ட கருத்து முடிபுகளையும் அறிய முயல்வதே இலக்கியப் பயிற்சியாம். இவ்வகைப் பயிற்சியினால், கற்பான், ஆக்கியோனது தன்மை, கருத்து, உரம், நலிவு முதலியவற்றை நன்கு அறிதல் கூடும். ஆக்கியோன் தன் இலக்கியத்தில் தன்னை எவ்வாறு வெளிப்படுத்துகின்றானோ, அவ்வாறே அவனை அறிதல் இலக்கியப் பயிற்சியின் நோக்கம். பல இலக்கியங்களை நன்கு பயில்வதால் ஒருவன் உலக வாழ்க்கையைப் பற்றிய பல புலவர்களின் கருத்துக்களையும், உணர்ச்சிகளையும் கற்பனைகளையும், அவர்தம் தன்மை, உயர்வு, தாழ்வு முதலியவற்றையும் தெரிந்துகொள்ள வழி ஏற்படுகின்றது. இதனால், அவனது உலகியலறிவு விரிவடைகிறது.

3

இலக்கியப் பயிற்சியில் கருத்துடையான் ஒருவன் மனம் போகும் போக்காக யாதானும் ஓர் இலக்கியத்தை எடுத்துப் படித்தல் கூடாது; ஓர் ஒழுங்கு முறையாகக் கற்றல் வேண்டும்.

முதலில் அவன் ஓர் ஆக்கியோன் எழுதிய இலக்கிய நூல்களைத் தொடர்ந்து கற்கும் பழக்கத்தை மேற்கொள்ள வேண்டும். அந்தப்பழக்கத்தால் ஆக்கியோனது உள்ள-வாழ்க்கையின் வளர்ச்சியையும், அவனுடைய கருத்துக்களும் உணர்ச்சிகளும் கற்பனைகளும் விரிந்து செல்லும் முறையையும்,உலகியல் நுகர்ச்சி ஆக்கியோனது நெஞ்சினைப் பண்படுத்தும் திறத்தையும் நன்கு அறிதல் கூடும். ஒரே ஆக்கியோன் எழுதிய பல இலக்கியங்களையும் ஒப்பிட்டுக் கற்பதால், கற்பானுக்கு ஆக்கியோன் கையாளும் நடைத்திறமும், இலக்கிய அமைப்பு முறைகளும் நன்கு புலனாகும். ஒரே புலவன் எழுதிய இலக்கியங்களைக் கற்கும்போது கற்பான் கொள்ளவேண்டிய முறை ஒன்றுண்டு: அது யாதெனில், அப்புலவன் எழுதிய முதல் நூலை முதலாகவும், இரண்டாம் நூலைப் பிறகும், மூன்றும் நூலை அதன் பின்னுமாக, நூல்கள் எழுதப்பட்ட கால முறைப்படி இறுதி நூல் வரையில் கற்க-வேண்டுவதே. அவ்வாறு கற்றால், புலவனது நெஞ்சப் பண்பு வளரும் வகையும், அவனது உலகிய லறிவு விரியும் முறையும், அவனது நடைத்திறம் வளரும் வழியும், பிறவும் தெளிவாகத் தோன்றும். இனி, ஓர் ஆக்கியோனது ஓர் இலக்கியத்தைக் கற்குங்கால், அதே நுதல் பொருள்பற்றி வேறு புலவர்கள் இயற்றிய

இலக்கியங்களையும் ஒருங்கு வைத்து, ஒப்பு முறையால் கற்றல் வேண்டும். இவ்வாறு கற்பதால் கற்பானது இலக்கிய அறிவு மிகவும் விரியும் என்பது கூருமலே அமையும்.

4

ஒரு புலவன் எழுதிய இலக்கியங்களை மேற் காட்டிய முறையின்படி கற்பவன் ஒருவன், அப் புலவனது வாழ்க்கை வரலாற்றினையும் நன்கு அறிவானாயின், அவ்வறிவு அவ்விலக்கியங்களை மேலும் நன்ருகப் பயில்வதற்குப் பெரிதும் துணையாகும். என்னை? ஒரு புலவனது வாழ்க்-கையில் இன்ன நிகழ்ந்தமையால் அவன் இன்ன நூலில் இன்ன வகைக் கருத்தும் கற்பனையும் தோன்ற எழுதினன் எனவும், அவனது வாழ்க்-கையில் இன்ன இடர்ப்பாடு வந்துற்றமையால் அவன் இன்ன நூலில் உள்ளம் வெதும்பி, இன்னவாறு வரைந்தான் எனவும், அவனது வாழ்க்கையில் இன்ன மகிழ்ச்சிக்குரிய நிகழ்ச்சி நடைபெற்றமையால் அவன் இன்ன நூலில் களி துளும்ப இன்ன முறையில் கூறினன் எனவும் நுணுகியறியும் வாய்ப்பு அவனது வாழ்க்கை வரலாற்றை நன்கு தெரிந்தால்தான் கைகூடும். ஆயின், இது கருதி ஓர் ஆக்கியோனது

வாழ்க்கை வரலாற்றைப்பற்றி, அவன் எழுதிய இலக்கியப் பயிற்சிக்கு வேண்டப்படாத பற்பல சிறுசிறு உண்மைகளை ஆராய்ந்தறிய முனைதல் பயனற்ற செய்கையாம்.

5

ஒரு புலவனுடைய இலக்கியங்களை முறைப்படி கற்குங்கால் அவனது நடையும் நன்கு கவனித்தற்கு உரியது. முதல் நூலில் புலவன் எழுதிய நடையும், அஃது அடுத்தடுத்து எழுதப்பட்ட இலக்கியங்களில் சீர்மை அடைந்த வகையும், அவன் சொற்களைப் பொருளறிந்து ஆளும் திறனும், சொற்றொடர்களைத் தொடுத்தாளும் தரமும், சொன் முடிபுகளைக் கோத்து வைக்கும் ஒழுங்கும், ஒலியின்பம் பயக்குமாறு சொல்லடுக்கும் பான்மையும், அவன் எளிய சொற்களில் வலிய பொருளைப் புதைத்து வைக்கும் புலமையும், உவமைகள் காட்டும் நுணுக்கமும், இன்ன பிறவும் அவனுடைய நூல்களைக் கற்பான் நன்கு ஓர்ந்து அறியவேண்டும். இவ்வாறு அறிந்து இலக்கியம் பயிலுங்கால், ஒவ்வொரு புலவனுக்கும் ஒவ்வொரு தனி நடை அமைதல் புலனாகின்றது. அன்றியும், அந்நடை அப்புலவனது மனப்பான்மையை

புலப்படுத்துகின்றது என்னும் உண்மையும் தெளிவாகின்றது. மொழி ஒன்றேயாயினும் அம்மொழியில் வல்லுநர் பலர் ஒரு கருத்தை அம்மொழியில் கூறுங்கால் ஒரே வகையாற் கூறுதல் யாண்டுமில்லை; பற்பல வகைகளாற் கூறுதலே கண்கூடு. கூறும் வகைகளும் இவ்வாறு பற்பல ஆதல் அன்னவர்தம் தன்மைகள் பல்வேருக இருத்தலினுலேயாம்.

ஓர்ப்பு

திருக்குறளில், மெய்யுணர்தல் என்னும் பத்தில்,

“ ஓர்த்துள்ளம் உள்ள துணரின், ஒரு தலையாப்
பேர்த்துள்ள வேண்டா பிறப்பு. ”

என்ற ஒரு குறள் உண்டு. இந்தக் குறளுக்கு உரை கண்ட பரிமேலழகர், ஓர்த்து என்னும் சொல் லுக்கு “அளவைகளானும் பொருந்து மாற்றானும் தெளிய வாராய்ந்து” எனப் பொருள் வரைந் தனர். இப்பொருளே ஆங்கிலச் சொல்லான க்ரி டிஸிஸம் (Criticism) என்பதற்கும் பொருளாக லான், ஆங்கிலத்தில் க்ரிடிஸிஸம் எனப்படுவதைத் தமிழில் ஓர்ப்பு எனக் கோடல் ஏற்புடைத் தாம்.

மொழிப்பயிற்சிக்கு அடிப்படை போன்ற நிகண்டுகளிலும், ஓர்ப்பு என்னும் சொல் தேற்றப் பொருள் தரும் சொல்லாகவே வகுத்து வைக்கப் பட்டிருக்கின்றது. சேந்தன் திவாகரம் என்ற நிகண் டில், ஒலிபற்றிய பெயர்த் தொகுதி என்னும் பத்தாம் பகுதியில் உள்ள

> " ஓர்ப்பு, கடைப்பிடி, குறிக்கோள், தேற்றம் என்
> ருர்த்த புலவர் அறிந்துரைத்தனரே. "

என்னும் நூற்பாவும், சூடாமணி நிகண்டு என்னும் நூலில், பத்தாம் பிரிவான, ஒலிபற்றிய பெயர்த் தொகுதியில், உள்ள

> " கடைப்பிடி, ஓர்ப்பு, வேறு காட்டிய
> குறிக்கோள் தேற்றம். "

என்னும் செய்யுளும் ஓர்ப்பு என்னும் சொல்லின் ஆட்சியை வரம்பு படுத்தி விட்டன.

இந்த ஓர்ப்பின் தன்மையை நன்னூல் செய்த பவணந்தியார், உரிச்சொல்லியல் என்னும் பிரிவில்

" அறிவு, அருள், ஆசை, அச்சம், மானம்,
நிறை, பொறை, ஓர்ப்புக், கடைப்பிடி, மையல்,
நினைவு, வெறுப்பு, உவர்ப்பு, இரக்கம், நாண், வெகுளி,
துணிவு, அழுக்காறு, அன்பு, எளிமை, எய்த்தல்,
துன்பம், இன்பம், இளமை, மூப்பு, இகல்,
வென்றி, பொச்சாப்பு, ஊக்கம், மறம், மதம்,
மறவி இனைய உடல் கொள் உயிர்க் குணம். "

என்னும் நூற்பாவில், உயிர்க்குணம் என்று வரையறுத்தனர். இந்த நூற்பாவுக்கு உரைகண்ட மயிலைநாதர், ஒவ்வோர் உயிர்ப் பண்பினுக்கும் மேற்கோள் காட்டி வருங்கால், ஓர்ப்புக்கு,

"ஓர்த்துள்ளம் உள்ள துணரின், ஒரு தலையாப்
பேர்த்துள்ள வேண்டா பிறப்பு."

என்னும் குறளையே காட்டினர். ஆகலான் ஓர்ப்பு என்பது மாந்தர்க்குரிய உயிர்ப்பண்பு என்பதும், அப்பண்பினுல் மாந்தர் தம் அறிவுப்பரப்பில் புகும் எண்ணங்களையும் உணர்ச்சிகளையும் "அளவைகளானும் பொருந்து - மாற்றானும் தெளியவாராய்ந்து" முடிவு கொள்ளும் பழக்கம் உடையவர் என்பதும் பெறப்படுகின்றன.

இந்த ஓர்ப்பின் செயற்பாட்டை, நுணுகி அறிந்து நவின்றவர் சிதம்பரம் - இராமலிங்கர். மெய்ந்நெறி காட்டும் நூலாகும் ஒழிவிலொடுக்கம் என்பதன், சிறப்புப் பாயிரமாகும்,

வள்ளல் குருராயன் வாது வென்ற சம்பந்தன்
வள்ளல் மலர்த்தாள் தலைமேல் வைத்துரைத்தான்.
—உள்ளத்
தழிவில் அடுக்குந் தேனை அன்பரெலாம் உண்ண,
ஒழிவில் ஒடுக்க நூல் ஓர்ந்து

என்னும் வெண்பாச் செய்யுளுக்கு உரைகண்ட இராமலிங்கர் ஓர்ந்து என்னும் சொல்லுக்கு ஒரு விளக்க - உரை வரைந்தனர். அது மெய்ந்நெறி விளக்கும் திறத்ததாயினும், பொதுவாகவும்

கொள்ளற்பாற்று. "அறிவு, தனக்கு எதிரிட்ட பொருளை, வெறும் பருமை அளவாகவே அறிதல் செய்யாமல், அதன் உள்ளாழ்ந்த நுணுக்கத்தை அளந்து கொள்வதிலேயே நாட்டமுடன் இருக்கின்றது" என்றும், "அந்த நாட்டத்துக்குத் துணை செய்வன தன் கூர்மையும், அளவை நூல் என்னும் கருவியும், வாய்ப்புமாவன," என்றும் அவர் ஓர்ப்பின் செயற்பாட்டை விளக்கினர். அவர் வரைந்த உரைப்பகுதி கடினநடையில் உள்ளதாதலின், ஈண்டு அது மேற்கோளாகக் காட்டப்படவில்லை.

ஒருதலைத் துணிவு என்றுதல், துணிவு என்றுதல், தெரிவு, என்றுதல், ஓர்ப்பினை ஒரோவழிக் கூறவும் தகும். எனினும், ஒருதலைத் துணிவு என்பது முப்பத்திரண்டு உத்திகளில் ஒன்றுகலானும், ஓர்ப்பின் செயற்பாட்டில் ஒரு பகுதியாகலானும், அஃது ஏற்புடைய சொல்லாகாது. துணிவு என்பது ஈரேழ் உறுப்பினதான விருத்தியுரையின் ஓர் உறுப்பாகலான், அஃதும் ஏற்புடைய சொல்லாகாது. தெரிவு என்பது மற்ற இரண்டு சொற்களின் சிறப்புடைத்தெனினும் ஓர்ப்பு என்னும், சொல்லொடு ஒப்ப விதந்து கோடற்கு உரித்தாகாது.

திருக்குறளில், அமைச்சு என்னும் பத்தில், வரும்,

"தெரிதலும், தேர்ந்து செயலும், ஒருதலையாச்
சொல்லலும் வல்ல தமைச்சு."

என்னும் குறளுக்கு உரைகண்ட பரிமேலழகர், தெரிதல் என்னும் சொல்லுக்கு "ஒரு காரியச் செய்கை பலவாற்றாற் றோன்றின் அவற்றுள் ஆவதா ராய்ந்தறிதல்" எனப் பொருள் எழுதினர். அந்தத் தொடர் "அளவைகளானும் பொருந்து மாற்றானும் தெளியவாராய்ந்து" என ஓர்ப்புக் குரைத்த தொடரைப் போல் ஏற்புடையதாக இல்லாமையின், ஓர்ப்பு என்னும் சொல்லே தெரிவு என்னும் சொல்லின் சிறப்புடையது என்பது விளங்குகின்றது.

மேலும்,

"ஓர்ந்து கண்ணோடா திறைபுரிந் தியார் மாட்டும்
தேர்ந்து செய் வஃதே முறை."

என்னும் குறளின் உரையில், பரிமேலழகர் ஓர்ந்து என்னும் சொல்லுக்கு நாடி எனவும், தேர்ந்து என்னும் சொல்லுக்கு ஆராய்ந்து எனவும் பொருள் கண்டார். மேற்போக்காக நோக்குமிடத்து, நாடி என்னும் சொல்லும் ஆராய்ந்து என்னும் சொல்லும் ஒரு பொருளவாகக் காணப்படுகின்றன. நாடி என்னும் சொல் "பருப்புலக் காட்சிக்கு அகப் படாதவற்றை அகப்புலக் காட்சியால் அறிய முயலுதல்" என்னும் பொருட்டு: ஆராய்ந்து என்னும் சொல், "இருவகையதாகவாதல் பல வகையதாகவா

தல், கோடற் கமைந்துள்ள நிலைமையில், ஒன்றினைத் தேர்தல்'' என்னும் பொருட்டு. முன்னது க்ரிடிஸிஸம் என ஆங்கிலத்தில் கூறப்படும் இலக்கியத் துறையின் தொழிற்பாடாம்: பின்னது ரிசேர்ச் (Research) என்னும் ஆராய்ச்சித் துறையின் தொழிற்பாடாம். ஆகலான் ஓர்ப்பு என்னும் சொல்லின் ஏற்பு நிலைநாட்டப்படுகின்றது.

ஓர்ப்பு என்னும் பண்பு அறிவிலி எனக் கருதப்படும் ஒருவனிடத்தும் உண்டு; ஆயின் அஃது அவனிடத்தே சிறுபான்மையாகக் காணப்படும். அறிஞன் எனக் கருதப்படுவான் ஒருவனிடத்தே ஓர்ப்பு சிறந்து காணப்படும். இறையனுர் செய்த அகப்பொருளின் உரையில், தலைவனுடைய பண்புகளைப் பற்றிய பகுதி ஈண்டு அறிதற்கு உரியது. ''தலைமகற்கு அறிவு, நிறை, ஓர்ப்புக் கடைப்பிடி என்பன குணம். அறிவு என்பது என்னே எனில், ''எப்பொருள் எத்தன்மைத்தாயினும், அப்பொருள்—மெய்ப்பொருள் காண்பதறிவு'' என்றாராகலின், எப்பொருளாயினும் அப்பொருட்கண் நின்று அம்மெய்மையை உணர்வது அறிவு. நிறை என்பது என்னே எனில், காப்பன காத்துக் கடிவன கடிந்து, ஒழுகும் ஒழுக்கம். ஓர்ப்பென்பது ஒரு பொருளை ஆராய்ந்து உணர்தல் என்பது. கடைப்பிடி என்பது கொண்டபொருள் மறவாமை.' என்னும் அந்த உரைப்பகுதியில் உரை செய்

தோர் ஓர்ப்பின் தன்மையை விளக்கியிருத்தல் மனத்தே கொள்ளத்தக்கதாம்.

ஓர்ப்பு என்னும் உயிர்ப்பண்பு நிறைந்துள்ளவனே இலக்கிய முயற்சியில் ஈடுபடுவதற்கு ஏற்றவனாவான். மற்றவன் ஏலாதவனேயாவன். இக்கருத்தையே முன்றுறையரையர் தம் பழமொழி நானூறு என்னும் நூலில்,

> ஓர்த்த கருத்தும் உணர்வும் உணராத
> மூர்க்கர்க்கு யாதும் மொழியற்க:—மூர்க்கன் தான்
> கொண்டதே கொண்டு விடானாகும்: ஆகாதே
> உண்டது நீலம் பிறிது."

என்னும் வெண்பாவில் விளக்கினார்.

இலக்கியத் துறையில் ஈடுபடும் அறிஞர் மூவகை ஆற்றல்களின் தொழிற்பாடுகளை அறிவர். அந்த ஆற்றல்களாவன, 1. ஆக்க - ஆற்றல், 2. நுகர்ச்சி - ஆற்றல், 3. ஓர்ப்பு - ஆற்றல் என்பன ஆக்க—ஆற்றலும் நுகர்ச்சி - ஆற்றலும் பெரும்பான்மை உழைப்பாலும் பயிற்சியாலும் வருவன வல்ல. தமிழ்க்கற்றோர் யாவருமே சிலப்பதிகாரம் போன்ற ஓர் அரிய நூலை ஆக்குதல் கூடாது: அவர்பால் ஆக்க—ஆற்றல் இலதாயின், அத்தகைய அரியநூல் இயற்றுதல் அவருக்கு இயலாது. வெறும் பயிற்சியால் ஆக்க - ஆற்றல் ஒரு சிறிது பெறப்படுமே யன்றி, முற்றும் பெறப்படாது. ஆக்க - ஆற்றல் பெரும்பாலும் ஒரு

வருக்கு இயற்கையில் அமைவதாம். அவ்வாறே மலைபடுகடாம் போன்ற ஓர் அரிய நூலைக் கற்றவர் யாவருமே முற்றும் நுகர்தல் என்பது ஆகாது. மிகுந்த பயிற்சியினால் ஒரு சிறிது நுகர்தற்குக் கூடுமே தவிர, முற்றும் நுகர்தல். இயற்கையால் நுகர்ச்சி ஆற்றல் படைத்தவர்க்கே, கூடும்.

ஆயின், ஓர்ப்பாற்றல் என்பது பெரும்பாலும் பயிற்சியால் பெறப்படுவது. அது சில முறைகளிடையே தொழிற்படும். அந்த முறைகளை ஆங்கிலத்தில் "பிரின்ஸிபில்ஸ் ஆஃப் லிடெரெரி க்ரிடிஸிஸ்ம்" (The Principles of Literary Citicism) என்பர். அவற்றை ஓர்ப்பியல் முறைகள் எனவே தமிழில் கூறுதல் தகும்.

கட்டுரை

கட்டுரை என்பது இங்க்லிஷ் மொழிப் பயிற்சியினுல் தமிழிடைப் புகுந்த சில புதிய இலக்கிய வகைகளில் ஒன்று.

கட்டுரையின் அமைப்பும், கருத்தும், நடையும், நோக்கமும் பலவாறு இருத்தலின், அதன் தன்மையை வரம்பிட்டு வகுத்தறிதல் அரிது. ஒரு வகையான கட்டுரை, விரித்து விளக்கப் படாத ஆழ்ந்த கருத்துக்களை நெருக்கமாகக் கொண்டு, சில பக்கங்களுள் அடங்குவதாய் இருக்கின்றது; மற்ருெரு வகையான கட்டுரை, ஆக்கியோனின் கருத்துக்களையும் பற்பல மேற்கோள்களையும் கொண்ட, ஒரு கலவையாய் இருக்கின்றது; வேருெரு வகையான கட்டுரை, கருத்தாழம் இன்றி, ஆக்கியோனின் நுகர்ச்சி-நவிற்சியாய் அமைந்திருக்கின்றது; பிறிதொரு வகையான கட்டுரை, நீண்டு, மெய்ப்பொருட் கோட்பாடுகளைப் பற்றிய கருத்துக்கள் நிரம்பியதாய் இருக்கின்றது; இன்னெரு வகையான கட்டுரை உண்மையில் ஒரு சிறு நூலாகவே அமைந்

திருக்கின்றது. கட்டுரை என்னும் ஒரே இலக்கிய வகையைச் சேர்ந்த இவை இவ்வாறு வேறுபடுவதன் முன்னிலை யாதெனில், ஒவ்வோர் ஆக்கியோனும் கட்டுரையின் தன்மையை ஒவ்வொரு வகையாக அறிவதேயாம்.

சிலர், "கட்டுரை என்பது உள்ளத்தின் மேற் போக்கான படர்ச்சியாகும்; அஃது ஒரு வரம்புக்கு உட்பட்ட உரைச்செய்யுள் அன்று," என்று கருதுவர். வேறு சிலர், "ஒரு குறிப்பிட்ட பொருளைப் பற்றிக் கிளைத்தல் இன்றி, விரிந்த நடையில், போதிய நீளமாகச் செய்யப்பட்ட ஓர் உரைச்செய்யுளே கட்டுரையாகும்." என்பர். இவ்விரண்டு கருத்துக்களில் பின்னதே ஏற்புடையதாகத் தோன்றுகின்றது. ஏனெனில் கட்டுரை என்னும் பெயருக்கு ஏற்ற ஓர் உரைச் செய்யுள் நீளத்திலும், நுதல் பொருளிலும் ஓர் எல்லைக்கு உட்பட்டதாக இருத்தல் வேண்டும். கட்டுரையின் நோக்கம் எடுத்துக் கொள்ளப் பட்ட பொருளைப் பற்றிய யாவற்றையும் குறிக்கவேண்டும் என்பதன்று; ஆதலால், அது நீண்டதாக அமைதல் ஏலாது. எடுத்துக் கொள்ளப் பட்ட பொருளைப் பற்றிய பிறர் கருத்துக்களை மறுத்துக் கட்டுரையாக்கியோனின் கருத்தை நிலைநிறுத்துவதும் கட்டுரையின் நோக்கம் அன்று; ஆதலின், ஒரு கட்டுரையின் நுதல் பொருள் எல்லை மிகுந்து விரிவதும் கூடாது.

ஆயின், 'யாதானும் ஒரு பொருளைப் பற்றிச் சுருங்கிய அளவில், மேற்போக்காக எழுதப்பட்ட ஓர் உரைச்செய்யுளே கட்டுரைபோலும்!' எனில், அதுவும் பொருந்தாது; ஏனெனில், கட்டுரை என்பது சுருக்கமாய் இருப்பதோடு கருத்தாழம் உடையதாயும் இருக்கவேண்டும். கட்டுரை எழுத விரும்பும் ஓர் எழுத்தாளன், தான் எடுத்துக்கொண்ட பொருளைப்பற்றி, மிகச் சில கருத்துக்களையே அறிந்தவனாய் இருந்தால், அவன் எழுதும் உரைச்செய்யுள் மேற்போக்காகவும் சுருக்கமாகவும் இருக்கும்; அந்த எழுத்தாளன் பெரிதும் கற்றவனாயும் எழுதும் ஆற்றலில் சிறந்தவனாயும் இருந்தால், அவன் எழுதும் கட்டுரை, பல்கிய கருத்துக்களைக் கொண்டதாகவும் சுருக்கமாகவும் இருக்கும். இவ்விரு வகையான சுருக்கங்களில், முன்னது பயனற்றது; பின்னதே வேண்டப்படுவது. சுருக்கமுண்மை ஒன்றாலேயே நாம் ஓர் உரைச்செய்யுளைக் கட்டுரை எனக் கோடல் தவறு. சுருக்கத்துடன் கருத்தாழமும் இருந்தாலன்றி, ஓர் உரைச் செய்யுள் கட்டுரையாகாது.

'சுருங்கிய அளவில் நெருங்கிய கருத்துக்களைக் கொண்ட ஓர் உரைச்செய்யுள் தெளிவு குறைந்து தோன்றுமன்றோ?' எனில், தெளிவு குறையாதவாறு திறமையுடன் எழுதப்படுவதே ஏற்றகட்டுரையாகும் என்பதை ஈண்டு அறிதல்

வேண்டும். 'அஃது எவ்வாறு கூடும்?' எனில், ஏற்பிலாக் கருத்துக்களை நீக்கி, ஏற்புடைக் கருத்துக்களையே புகுத்தும் திறமையினாலும், அந்த ஏற்புடைக் கருத்துக்களையும் வன்மையுடன் பொருத்தி வைக்கும் திறமையினாலும், தெளிவு குன்றாமல் சுருக்கமாகவும் கருத்தாழத்துடனும் கட்டுரை எழுதுதல் கூடும் என்பது உறுதி.

'எடுத்துக்கொள்ளப்பட்ட பொருளைப் பற்றிய யாவற்றையும் குறித்தல் கட்டுரையின் நோக்கம் அன்று எனவும், அப்பொருளைப் பற்றிய பிறர் கருத்துக்களை மறுத்துத் தம் கருத்தை நிலை நிறுத்துவதும் கட்டுரையின் நோக்கம் அன்று எனவும் மேலே கூறியபடி கருதினால், அக்கருத்துக்கு இணங்க எழுதப்பட்ட ஒரு கட்டுரை பொருள் நிறைவின்மை என்னும் குற்றத்தை உடையதாகுமன்றோ?' எனின் ஆகாது என்றே கூறவேண்டும். ஒரு பொருளைப்பற்றி எழுத வேண்டின், இரண்டு முறைகளில் எழுதலாம். ஒரு பொருளைப் பல பிரிவுகளாகப் பிரித்துக் கொண்டு, ஒவ்வொரு பிரிவு பற்றியும் சில பல எழுதுதல், ஒரு முறை; ஒரு பொருளைப் பல துறைகளில் ஆராய்ந்து எழுதுதல் மற்றொரு முறை இவ்விரண்டு முறைகளையும் ஓர் எடுத்துக் காட்டால் விளக்குவாம். அன்பு என்னும் பொருளைப் பற்றி எழுதவேண்டில், அஃது இரண்டு

முறைகளால் செய்தல் கூடும். குழவியிடத்தன்பு, உறவினரிடத்தன்பு, நண்பரிடத்தன்பு, நன்மை செய்தாரிடத்தன்பு, தீமை செய்தாரிடத்தன்பு என்பவை போன்ற பிரிவுகளை முதலில் அமைத்துக்கொண்டு, ஒவ்வொரு பிரிவு பற்றியும் சில பல எழுதுதல் ஒரு முறை. இல்லறத் துறையில் அன்பின் ஆக்கம் என்றுதல், அரசியல் துறையில் அன்பின் ஆக்கம் என்றுதல், கடமையுணர்ச்சியில் அன்பின் பகுதி என்றுதல், கருதக்கூடிய பல துறைகளில் யாதானும் ஒரு துறையிற்சென்று ஆராய்ந்து எழுதுதல் மற்றொரு முறை. அன்பைப் பொருளாக உடைய ஓர் உரைச் செய்யுளில் நினைக்கக் கூடிய எல்லாப்பிரிவுகளைப் பற்றியும், ஆராயக்கூடிய எல்லாத்துறைகளிலும் எழுதின், அவ்வுரைச் செய்யுள் ஒரு நூலாகவே விரியுமன்றி, கட்டுரை ஆகாது. யாதானும் ஒரு பொருள் துறையிலாதல், ஒரு சில பொருட் பிரிவுகளைப் பற்றியாதல் எழுதப்படுவதே எல்லைக்கு உட்பட்ட கட்டுரையாகும். ஆனால், எழுதும் பொருளெல்லைக்குள் குறிக்க வேண்டிய கருத்துக்கள் யாவும் குறிக்கப்பட வேண்டும். அப்பொழுதுதான் அக்கட்டுரை எடுத்துக்கொண்ட பொருளெல்லைக்குள் பெறக்

கூடியநிறைவை உடையதாய் இருக்கும்; பொருள் நிறைவின்மை என்னும் குற்றமும் இல்லதாகும்.

இனி, ஒரு கட்டுரைக்குச் சிறப்பாக உள்ள ஒரு தன்மையை நன்கு அறிதல் வேண்டும். அஃது யாதெனில், எடுத்துக்கொள்ளப்பட்ட பொருட்டுறையைப் பற்றியாதல், பொருட் பிரிவுகளைப் பற்றியாதல், ஆக்கியோனின் முடிந்த கருத்துக்களை அது கொண்டிருக்கவேண்டும் என்பது. வாளா, பிறர் கருத்துக்களையே எடுத்துக் கூறுதல் கட்டுரையின் நோக்கம் அன்று. கட்டுரையை எழுதப் புகுந்த எழுத்தாளன் தான் ஆராய்ந்தறிந்த கருத்துக்களையும் முடிவுகளையும் நுவலுவதே கட்டுரையின் நோக்கம்.

முடிவாகக் கூறுமிடத்து, ஒரு கட்டுரை உரைச் செய்யுளாகச் சுருக்கமாகவும் கருத்தாழம் உடைய தாகவும், பொருள் தெளிவு உடைய தாகவும், பொருள் நிறைவு உடையதாகவும், ஆக்கியோனின் முடிந்த கருத்துக்களைத் தெள்ளிதில் புலப்படுத்துவதாகவும், குறுகிய பொருளெல்லை உடையதாகவும் இருத்தல் வேண்டும் என்பது துணிபு.

சிறுகதை

கட்டுரை போலவே சிறுகதை என்பதும் தமிழில் அண்மையில் ஏற்பட்ட இலக்கிய வகையாம். திங்கட்டாள், வாரத்தாள் முதலிய போதுத்தாள்கள் (Periodicals) இந்நாள் மிகுந்து பரவும் நிலைமையே, சிறு கதை விரைவில் ஓர் இலக்கிய வகையாக மேற்கொள்ளப்படுவதற்கு இசைவாயிற்று. சிறு கதை, நீண்ட அளவினதாய புனை கதையை விரைவில் இலக்கிய வகையிலிருந்தே விலக்கிவிடக் கூடும் என்று சிலர் கருதுகின்றனர். அது கூடாது. ஏனெனில், புனை கதையின் நோக்கம் ஒன்று; சிறு கதையின் நோக்கம் பிறிதொன்று. புனை கதையின் அமைப்பு ஒன்று; சிறு கதையின் அமைப்புப்பிறிதொன்று. வாழ்க்கையில் அறியக் கிடைக்கும் பல படியவான பண்புகளையும் நிகழ்ச்சிகளையும், எடுத்துக் காட்டும் நோக்கமுடையது புனை கதை; அந்த நோக்கத்துடன் பல காட்சிகளையும் உறுப்புக் களையுங் கொண்டு புனை கதை ஆக்கப்படும். சிறு கதையின் ஆக்கம் அத்தகையதன்று.

சிறு கதை என்பது ஒரே முறை அமர்ந்து படித்து முடித்தற்கு ஏற்ற அளவினதாய ஒரு கதை. ஆயின், நீண்டதான புனை கதையின் சுருங்கிய ஆக்கமே சிறுகதை போலும் எனில், அக்கூற்றுப் பொருந் தாது. நோக்கத்தாலும், அமைப்பாலும், ஆக்கத் தாலும் சிறு கதை புனைகதையின் வேறும். சிறு கதை யின் நுதல்-பொருள் சிறிய வரம்புக்குள் அழுத்தமும் அகலமும் பொருந்துமாறு விரிக்கத் தக்கதாக இருத்தல் வேண்டும். மேன் மேலும் விரிப்பினும் பெறும் பயன் யாதொன்றும் இலது என்னும் எண்ணம் படித்தவர் உள்ளத்தே எழுமாறு ஆக்கப்பட்ட சிறு கதையே ஏற்புடையதாம். அன்றியும், அது தெளிவான எல்லைக்கோடு (Outline) பெற்ற தாகவும், அளவோடு இயைந்த அமைப்பினைக் கொண்டதாகவும், கதைக் கருத்தினை விளக்கப் போதிய நீளமுள்ளதாகவும், கருத்து நெருக்க மும் நிகழ்ச்சி நெருக்கமும் இல்லாப் பாங் குடையதாகவும், மேற்கொண்ட எல்லைக் கோட்டினுள் நிரம்பிய பான்மை உற்றதாகவும் இருத்தல் வேண்டும்.

ஆயின், ஒரு தனி நிகழ்ச்சியை முளையாகக் கொண்டு ஆக்கப்படுவதே சிறு கதை போலும் எனில், அக்கூற்றும் பொருந்தாது. என்னை ? ஒரு கதையின் முளை வேறுபட்ட பலவற்றுள் யாதா னும் ஒன்ருக இருத்தல் கூடும். ஒரு செய்தியை

இலக்கிய அமைப்புக்கு உட்படச் செய்து சிறு கதையாக முடித்தலுங் கூடும்; ஒருவர் தம் பாலேனும் பிறர்பாலேனும் காணக் கிடக்கும் யாதானும் ஒரு பண்பின் பகுதியைப்பற்றி ஒரு சிறு கதை யாத்தலுங் கூடும்; மாந்தர்தம் வாழ்க்கை நுகர்ச்சிகளில் யாதானும் ஒன்றைப் பொருளாகக்கொண்டு ஆக்கப்படும் சிறு கதையும் உண்டு; புனைகதை வகைகளிற் பெறப் படும் கதை-நிகழ்-கால அளவுக்கு மேற்பட்ட அளவுடைய கால நீளத்தையும், புனை கதைகளில் எதிர்ப்படும் நிகழ்ச்சிகளுக்கு மேற்பட்ட எண்ணுள்ள நிகழ்ச்சிகளையும் தழுவி ஆக்கப்படும் சிறுகதை வகையும் உண்டு.

ஏற்புடைய எச்சிறுகதையிலும் நடு நாடியாக ஒரு யாப்பியைபு இருத்தல் வேண்டும். அவ்வியைபின் உறுப்புக்களாவன நான்கு: அவை இயக்கு கருத்தின் ஒருமை (Unity of motive), நோக்கத்தின் ஒருமை (Unity of purpose), வினை யொருமை (Unity of action), மனப்பாட்டொருமை (Untiy of impression) என்பன. எளிதாகக் கூறுமிடத்து, ஏற்புடைய ஒரு சிறு கதை ஒரே ஒரு கருத்தைத் தெரிவிக்கத் தொடங்கி, அதை ஒரே நோக்கத்துடன் நேர் முறையிற் கூறி முடிப்பதாக இருக்கவேண்டும். இந்தச் சிறந்த தன்மையோடு கூடிய ஒரு சிறு கதையை யாத்தல் எளிதன்று. ஆகலாற்

ருள் புனை கதையிலும் சிறு கதையே சிறந்தது என்று ஆராய்ச்சியாளர் (Critics) பலர் கருதுகின்றனர். யாதானுமொரு சிறு கதையை யாத்தற்கு முன்னர் ஒரு சிறந்த மன விளைவைப் படிப்பார் உள்ளத்தே பதிவிக்க வேண்டும் என்னும் திண்ணிய எண்ணம், இலக்கிய வினைஞனுடைய உள்ளத்தில் வேரூன்ற வேண்டும். ஊன்றிய பிறகு அவன் முன்னிய மன விளைவை எய்துவித்தற்குத் துணையாக ஏற்ற சில செயல்களைக் கற்பித்துக் கூட்டிக்கொண்டும் ஒரு சிறு கதையை அமைத்தல் வேண்டும். அவ்வாறு அமைக்குங்கால், நின்று பயனின்மை என்னுஞ் சொற் குற்றம் நிகழாதவாறு அவன் காத்துக்கொள்ள வேண்டும். அன்றியும், அச்சிறு கதையின் முதல் வாக்கியமே அவன் முன்னிய மன விளைவை முற்படுத்திக் காட்டுவதாக இருத்தல்வேண்டும். இலக்கியச் சுவையை நுகர்வதில் தேர்ந்த எவரும், அதனைப் படித்து முடித்த பிறகு மன நிறைவு பெறுமாறு, சிறுகதை அமைக்கப்பட வேண்டும்.

சிறு கதையின் யாப்பு முறையை இலக்கிய விளைஞன் துணிந்து கோடல் வேண்டும். தன்மையில் வைத்துச் சிறந்த சிறு கதை யாத்தாரும் உளர்; ஓரிருவர் உரையாடல் வாயிலாக ஓர் உயிர்ப்பு நிறைந்த சிறுகதையை யாத்தலுங் கூடும்; படர்க்கைச் சொல்லாக முறைப்படுத்தி

ஒரு சுவைமிகுஞ் சிறு கதையை அமைத்தலும் அரிதன்று. பொருளும் நோக்கமும் கருதி, சிறு கதையை மூவகைப்படுத்துவது கூடும். அவை வினை நவில் சிறு கதை, பண்போர்ப்புச் சிறுகதை மனப்பாட்டுச் சிறுகதை (Story of plot, story of character, story of impression) என்பன. வினைநவில் சிறுகதை, ஒரு குறிப்பிட்ட நிகழ்ச்சியைப்பற்றி ஆக்கப்படுவது. பண்போர்ப்புச் சிறு கதை, யாதானுமொரு குறிக்கத்தக்க பண்புப் பகுதியைப்பற்றி ஆக்கப்படுவது. மனப்பாட்டுச் சிறு கதை, படிப்பார் உள்ளத்தே எழுதுவான் முன்னிய மனப்பாடு தோன்ற ஆக்கப்படுவது.

68646

O—, 6NBS5, S

N48

5/8/87

OM

SOLLUM PORULUM

SUITABLE

FOR

UNIVERSITY INTERMEDIATE STUDENTS

*

Author - Publisher

M. BALASUBRAMANIAM, M. A.

1948